

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/125/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0019202223
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Mičietová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:0019202223.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Mičietovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobcu A. B. C., nar. X.X.XXXX, A., A. XXXX/XX, zast. ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU JUDr. Peter Kerecman spoločnosť s ručením obmedzeným, Košice, Rázusova 1, IČO: 36 588 725 proti žalovanému D. A. C., nar. X.X.XXXX, A., E. X, zast. Advokátskou kanceláriou Bröstl & Čentík s.r.o., Košice, Rázusova 1, IČO: 50 560 611, o zaplatenie 36.515 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce, sp. zn. 16C/16/2019 z 10. decembra 2021

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku I. v časti uloženej povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi 36.079,69 eura spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne z dlžnej sumy od 1.5.2019 do zaplatenia a vo výroku III. o trovách konania.

Pripúšťa späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 435,31 eura spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne z dlžnej sumy od 1.5.2019 do zaplatenia, v tejto časti konanie zastavuje a rozsudok vo výroku I. v tejto časti zrušuje.

Žalobcovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Michalovce (v ďalšom len „súd prvej inštancie“ prípadne „súd“) označeným, odvolaním napadnutým rozsudkom uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 36.515 eur spolu s príslušenstvom (výrok I.), zamietol žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania nad rámec tých úrokov z omeškania, ktoré boli priznané (výrok II.) a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov konania (výrok III.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia žalovanej sumy s príslušenstvom titulom peňažnej náhrady podielového spoluvlastníka vylúčeného z užívania spoločnej veci druhým spoluvlastníkom (žalovaný) užívajúcim vec aj v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu; nárok na náhradu si uplatnil za obdobie od 15.3.2016 do 31.12.2018, právne dôvodil, že vyplýva z § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 123 Občianskeho zákonníka s tým, že žalobca a žalovaný sú podielovými spoluvlastníkmi v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 1/2 nehnuteľnosti každý z nich, zapísanej na LV č. XXXX v kat. úz. A., ako stavba súp. č. XXX na pozemku CKN parc. č. 1020/1 a parc. č. 1021/3, že časť priestorov stavby je predmetom nájomných zmlúv uzatváraných spoločne žalobcom a žalovaným ako prenajímateľmi na strane jednej s jednotlivými nájomcami na strane druhej, pričom výlučne žalovaný začal od r. 2010 užívať časť priestorov na 1. poschodí stavby o výmere 290 m² (včítane ďalších príslušených priestorov) podľa k žalobe pripojeného pôdorysu, ktoré priestory predtým zmluvou o prenájme nebytových priestorov spoločne obaja spoluvlastníci ako nájomcovia prenajímali

ako nebytové priestory na dohodnutý účel ich užívania a za dohodnuté nájomné nájomcovi JADRAN-SK s.r.o. a neskôr nájomcovi Balkán s.r.o.; v spore tak ide o náhradu za užívanie priestorov, ktoré v r. 2010 začal výlučne užívať žalovaný a to na prevádzkovanie diskotéky a baru s označením Elán - disco bar, bez uzavretia akejkoľvek dohody so žalobcom.

Žalovaný nepopiera, že je spolu so žalobcom spoluvlastníkom v spoluvlastníckom podiele 1/2 predmetnej stavby, ktorej celková výmera podlahovej plochy je 3.638 m², že on a žalobca časť stavby dlhodobo spoločne užívajú tak, že viaceré priestory stavby spoločne prenajímajú tretím osobám a to zmluvami o nájme, že užíval tak ako to uviedol žalobca priestory na prvom poschodí stavby, avšak len o výmere 370,20 m² (nie 381 m²), súčasne však argumentoval, že v období, za ktoré si žalobca uplatnil nárok, užívali spoločne priestory stavby o celkovej výmere 1.409,60 m², pričom výmera ostatnej podlahovej plochy, ktorú neužívajú strany spoločne je 2.229,02 m². Ak teda on - žalovaný v danom období užíval priestory o ploche 370,20 m², neužíval stavbu nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Žalobcovi nič nebráni a ani nebránilo v minulosti, aby aj on sám užíval zvyšnú nikým neužívanú časť stavby, respektíve užíval stavbu v plnom rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu. Nárok preto nemal za dôvodný ani čo do základu ani čo do výšky. Navrhol žalobu zamietnuť.

Súd na základe vykonaného dokazovania zistený skutkový stav právne posúdil podľa § 123, § 136 ods. 1, § 137 ods. 1, 2, § 139 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka a majúc žalobcom tvrdené skutočnosti za preukázané, žalobe vyhovel. S argumentáciou žalovaného, (poukazujúceho pritom aj na rozhodnutia iných súdov, z ktorých rozhodnutí vyplýva, že ak vlastník užíval časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, nevzniká druhému spoluvlastníkovi nárok na náhradu za takéto užívanie spoločnej veci, pretože v takom prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu a to užívaním zostávajúcej časti veci), že síce predmetné priestory a to časť podlahovej plochy predmetnej stavby užíva, ale celá vec je pritom v spoluvlastníctve strán sporu a on - žalovaný celú túto stavbu nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu vo výške 1/2 k celku neužíva, sa súd nestotožnil. Nemal preto za opodstatnené návrhy žalovaného na zisťovanie v akom rozsahu bola užívaná celá stavba (OC Elán) každým zo spoluvlastníkov, a či žalovaný teda užíval disco bar už nad rámec užívania svojho spoluvlastníckeho podielu v rámci celej stavby.

V konkrétnostiach mal za preukázané, že žalobca a žalovaný sú podielovými spoluvlastníkmi, a to každý v 1, ku stavbe súp. č. XXX, na parc. č. 1020/1 - administratívna budova a na parc. č. 1021/3 - prestavba obchodných prevádzok ako i pozemkov - parc. č. 1016, 1017, 1018/1, 1018/3, 1020/1, 1021/1, 1021/3, 1021/4 a 1021/5 a to všetky zastavané plochy, zo zhodných tvrdení strán sporu, že žalovaný užíval sám časť budovy - Elán disco bar, resp. Elán disco club, o výmere 370,2 m² a to nebytový priestor, predtým prenajatý spoločne žalobcom a žalovaným ako prenajímateľom iným subjektom - nájomcom, že predmetné priestory užíval žalovaný sám až do konca roka 2018, čo vo svojich vyjadreniach nepopiera a až po oboznámení predbežného právneho názoru, začal tvrdiť, že tieto priestory do uvedenej doby neužíval a disco bar fungoval iba v rokoch 2016 - 2017. Z listinných dôkazov predložených žalobcom, a to z fotografií, resp. inzercie oznamov o konaní disco párty, z ktorých je zrejmé, že tieto sa konali v roku 2015, aj 2016 a 2017, ale aj v roku 2018 však mal súd za preukázané, že disco bar prevádzkoval žalovaný aj v roku 2018, Ma to za preukázané tiež notárskou zápisnicou Nz 477/2021 spísanou 1.7.2021 na Notárskom úrade JUDr. Zory Chudovej, osvedčujúcou, že internetová stránka pre párty Elán v disco clube Michalovce existovala aj ku dňu 1.7.2021 na notárke predložených URL adresách. Mal tiež preukázané, že tú istú časť budovy, ktorú takto žalovaný užíval, predtým užívali nájomcovia, ktorým spoločne žalovaný a žalobca ako prenajímateľa predmetnú časť budovy ako nebytový priestor o výmere 290 m² prenajali a to konkrétne spoločnosti Jadran SK s.r.o. dňa 1.8.2008 za nájomné 50.000,- Sk mesačne na dobu neurčitú a následne spoločnosti Balkan SK s.r.o. dňa 30.12.2008 takisto na dobu neurčitú od 1.1.2009 a to za dohodnuté nájomné 50.000,- Sk mesačne, v oboch prípadoch za účelom prevádzkovania kaviarne a reštaurácie. Mal preukázané z predložených nájomných zmlúv (s F. G., H. XXX, A. A., A. I., B. C., J. K., spoločnosťami Zhenix in s.r.o. a Billboard s.r.o., K. L., A. A. M., spoločnosťou Sluhocer Slovakia s.r.o., Ing. Jozefom Kardošom - Zanecka, s E. N., so spoločnosťou Filber s.r.o.), že žalobca a žalovaný prenajímali v rámci budovy rôzne nebytové priestory za účelom prevádzkovania, či už služieb, kancelárií alebo reštauračnej a kaviarenskej činnosti a to vždy ako samostatný predmet nájmu.. Vzhľadom na takto preukázaný skutkový stav, súd ustálil, že žalobca, ako podielový spoluvlastník v 1 predmetnej nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX k.ú. A., ako stavba súp. č. 982, bol vylúčený z užívania časti tejto stavby - a to nebytového priestoru, v ktorom bol prevádzkovaný Elán disco bar, (Elán disco club) a to i v období od 15.3.2016 do 31.12.2018, pričom v rozsahu zodpovedajúcom spoluvlastníckemu podielu žalobcu užíval tento nebytový priestor žalovaný, ktorý užíval nielen svoj podiel, ale aj podiel žalobcu. Keďže bolo preukázané, že ohľadne tohto nebytového priestoru nebola o takom užívaní medzi žalobcom a žalovaným žiadna dohoda, ani dohoda

o náhrade za takéto užívanie, súd posúdil nárok uplatnený žalobcom ako nárok vyplývajúci z § 137 ods. 1 OZ s tým, že žalovanému ako spoluvlastníkovi, ktorý bol vylúčený z užívania tohto nebytového priestoru je žalovaný povinný poskytnúť zodpovedajúcu náhradu vo forme peňažného plnenia. Pri ustálení výšky primeranej finančnej náhrady vychádzal súd zo znaleckého posudku č. 32/2021 znalca D. H. O., ktorým bola určená všeobecná hodnotu nájmu predmetného nebytového priestoru podľa pripojeného pôdorysného plánu za obdobie od 15.3.2016 do 31.12.2018, vo výške spolu 72.159,39 eura, pričom podiel 1 za užívanie predmetného priestoru žalovaným, z ktorého užívania bol žalobca vylúčený ustálil na 36.515,- eur a preto keďže mal preukázané, že žalobca neužíval spoločnú vec v rozsahu, ktorá zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu v danom období a žalovaný užíval aj jeho podiel 1 priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na zaplatenie uvedenej tejto sumy.

Pokiaľ žalovaný namietal, že predmetné nebytové priestory, užíval iba dva dni v týždni a to vždy v piatok a v sobotu, od 18.00 h do 4.00 h, a preto nepatrí žalobcovi výška náhrady odvodená od výšky nájmu, ktorý im platili nájomcovia, ktorí predmetné priestory užívali na základe nájomných zmlúv predtým, než ich užíval len žalovaný, súd nemal námietku za opodstatnenú; mal za to, že už samotné umiestnenie prevádzky disco baru v predmetných priestoroch a ich využívanie na tento účel, bez ohľadu na to, kedy sa a v akom časovom rozpätí v danom nebytovom priestore konali diskotéky, znamená, že žalovaný priestory užíval na účel prevádzky diskotéky a baru. Aj z ostatných predložených nájomných zmlúv, ktorými boli prenajímané nebytové priestory v OC Elán vyplynulo, že tam mali nájomcovia prevádzky na rôzne účely a nikdy sa výška nájmu neodvíjala od časového rozpätia, kedy prevádzky užívali, resp. od počtu dní, počas ktorých prevádzky užívali, nemal preto pre určenie výšky peňažnej náhrady za užívanie nebytových priestorov podstatné to, že diskotéky sa uskutočňovali iba piatky a soboty od 18.00 h do 4.00 h rána, keďže tieto priestory boli na tento účel uspošobené a nemohli byť využívané v priebehu zvyšku týždňa alebo ostatných hodín v týždni na iný účel, tak, ako to tvrdil žalovaný. Z toho istého dôvodu vyhodnotil ako neopodstatnenú aj ďalšiu námietku žalovaného, že žalobca predmetné nebytové priestory užívať v iné dni, resp. v inom časovom rozpätí; mal za to, že už samotné umiestnenie prevádzky disco baru do predmetných priestorov vylučuje použitie týchto priestorov v iných dňoch na daný či iný účel, žalobca predmetný priestor nemohol využívať po iné dni v týždni, resp. mimo uskutočňovania diskotéky, či už pre seba alebo ho prenajať inému nájomcovi. Za neopodstatnenú mal i námietku žalovaného, v zmysle ktorej žalobca mohol si vyčleniť iný priestor v rámci OC Elán a užívať ho v obdobnej výmere, odôvodniac, že si žalobca v konaní neuplatnil nárok titulom toho, že mu bolo zabránené užívať inú časť OC Elán, resp. iný priestor v OC Elán zo strany žalovaného, ale uplatnený nárok založil na § 137 odsek 1 OZ ako nárok na peňažnú náhradu za to, že bol vylúčený z užívania predmetného priestoru, v ktorom žalobca prevádzkoval disco bar, a za ktorý, mu neposkytol doposiaľ peňažnú náhradu aj za užívanie podielu žalobcu v jednej polovici.

Pokiaľ žalovaný poukázal na rozhodnutia iných súdov (napr. NS SR sp. zn. 3 Cdo 218/2017 z 25. 4. 2018, z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 184/2010 z 27. 10. 2010, z rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11 Co 44/2020 z 23.2.2021, z rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co 209/2017 z 19.12.2018, z rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co 160/2017 z 18. 1. 2018, z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob 101/2018 z 20.3.2019, z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co 38/2017 z 26.6.2018 a z rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co 223/2016 z 11. 1. 2017) s tým, že z nich vyplýva ustálený právny názor, v zmysle ktorého ak vlastník užíval časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, nevzniká druhému spoluvlastníkovi nárok na náhradu za takéto užívanie spoločnej veci, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu a to užívaním zostávajúcej časti veci, argumentujúc pritom, že síce predmetné priestory a to časť podlahovej plochy predmetnej stavby OC Elán užíval, ale v spoluvlastníctve strán sporu je celá vec - stavba, pričom žalovaný neužíval celú túto stavbu nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, a preto súd mal skúmať, v akom rozsahu bol užívaný OC Elán každým zo spoluvlastníkov, a či teda žalovaný užíval disco bar už nad rámec užívania svojho spoluvlastníckeho podielu v rámci celej stavby, súd sa s právnym názorom, ktorý vyvodil žalovaný z predmetných rozhodnutí, nestotožnil. Poukázal na to, že predmetom konania je nárok žalobcu vyplývajúci mu z jeho podielového spoluvlastníctva v rozsahu 1, v ktorom rozsahu bol vylúčený z užívania nebytového priestoru, ktorý ako nebytový priestor dlhé roky bol prenajímaný iným nájomcom a to zo strany žalobcu a žalovaného ako prenajímateľov a teda dlhodobo bol predmetom nájomných vzťahov ako samostatný predmet uvedených nájomných zmlúv, bez ohľadu na to, či bol alebo nebol ako nebytový priestor zapísaný v katastri nehnuteľností. Za podstatnú pre toto konanie vymedzil súd skutočnosť, že žalobca stratil možnosť predmetný priestor užívať a to v dôsledku toho, že žalovaný ho užíval výlučne sám. Pokiaľ išlo o rozhodnutia, na ktoré odkázal žalovaný, súd tieto/ich z vyššiepopísaných dôvodov nemal za možné aplikovať na posudzovanú vec, pretože

predmetom týchto rozhodnutí boli pozemok, či byt, pričom ani nešlo o obdobné nároky na peňažnú náhradu za vylúčenie z užívania spoluvlastníckeho podielu. V súvislosti s poukázaním žalovaného zvlášť na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob201/2018 z 20.3.2019, súd zdôraznil tú skutočnosť, že v predmetnom konaní nebol uplatnený nárok na peňažnú náhradu za užívanie spoločnej veci, ale žalobca nárok odvodil z uzavretia nájomnej zmluvy medzi žalovaným ako podielovým spoluvlastníkom a treťou osobou, so súhlasom žalobcu ako druhého podielového spoluvlastníka a išlo síce o obchodný dom, ale tento bol fakticky reálne rozdelený ohľadne užívania nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve a iné priestory v tomto prípade užíval výlučne žalobca. Súd v tej súvislosti dal do pozornosti, pokiaľ žalovaný tvrdil, že žalobca mal užívať inú časť OC Elán a to podľa svojho výberu, že podielové spoluvlastníctvo je založené na podiele, ktorý je ideálny a vždy podielovému spoluvlastníkovi patrí náhrada za to, ak druhý spoluvlastník bez jeho súhlasu užíva spoločnú vec, v posudzovanej príhode, časť spoločnej veci - nebytový priestor - disco bar, a keďže v tomto nebytovom priestore mal a má žaloba svoj polovičný podiel, ktorý mu bolo znemožnené zo strany žalovaného užívať, patrí mu za to náhrada. Predmetom sporu podľa názoru súdu, nebolo ani to, ako je užívaná celá budova OC Elán, resp. či bola užívaná zo strany žalovaného nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu alebo nie, pretože predmetom konania bol žalobcom uplatnený nárok na peňažnú náhradu iba za konkrétny nebytový priestor - disco bar, ktorý je spôsobilým samostatným predmetom právnych vzťahov, čo vyplýva aj z toho, že bol dlhé roky prenajímaný ako nebytový priestor rôznym nájomcom a neskôr, ako už je uvedené, užívaný výlučne žalovaným. Ak by súd v danom prípade vyvodil iný záver z vykonaného dokazovania, išlo by o zjavný rozpor s účelom ustanovenia § 136 a nasledujúce OZ.

V odseku 41. odôvodnenia rozsudku sa súd vyporiadal s námietkou zaujatosti voči konajúcej sudkyňi, ktorú uplatnil právny zástupca žalovaného v písomnom podaní na pojednávaní dňa 10.12.2021 uvedúc v nej dva dôvody (zaujatosti). Prvým bola skutočnosť, že sudkyňa má priateľský vzťah k právnemu zástupcovi žalobcu, o ktorom sa však dozvedel právny zástupca žalovaného až 8.12.2021, a to potom, keď mu sudkyňa oznámila, že nevyhovuje jeho žiadosti o odročenie pojednávania. Začal si preto zisťovať informácie o nej a v databáze absolventov PF UPJŠ v Košiciach zistil, že sudkyňa a právny zástupca žalobcu končili absolventský ročník 1995 a potom ešte zisťoval informácie o tom, že mali viac ako iba vzťah spolužiakov a že mali vzťah priateľský a dobre sa poznali. Súd v súvislosti s týmto odôvodnením námietky zaujatosti poukázal na to, že žaloba bola doručená právnemu zástupcovi žalovaného 29.4.2019, kedy mal možnosť právny zástupca žalovaného zisťovať si prípadné informácie o sudkyňi. Súd poukázal aj na pojednávanie uskutočnené 18.6.2021, na ktorom právny zástupca žalovaného vyjadril nespokojnosť s predbežným právnym názorom súdu a na to reflektoval vo svojej výpovedi aj žalovaný, vyjadreniami: „Voči mojej osobe sa cítite nejako predpojatá alebo niečo podobné.“, „... musím povedať, že je pojednávanie do džezu a už krajský súd v inom konaní, kde som tiež stranou sporu, zhodnotil, že sudkyňa uvádza nepravdy“, „Sudkyňa čaká ešte Očistec a Judáš, a či si je vedomá, čo to znamená.“ Vzhľadom na tieto vyjadrenia právneho zástupcu žalovaného a žalovaného poukázal súd na to, že už od 29.4.2019, resp. najneskôr od 18.6.2021 prejavili negatívny vzťah k pojednávajúcej sudkyňi a mali možnosť zisťovať si informácie o nej, ktoré si právny zástupca žalovaného zisťoval až dňa 8.12.2021. Súd vyhodnotil, že také tvrdenie právneho zástupcu žalovaného vzhľadom na už popísané neobstojí, nakoľko jednoznačne negatívny vzťah žalovaného a právneho zástupcu žalovaného ku sudkyňi a ich vyjadrenia o tom, že je sudkyňa voči žalovanému zaujatá a že koná v prospech žalobcu, prezentovali už dňa 18.6.2021. Keďže nebola zachovaná lehota podľa § 53 ods. 1 CSP, v zmysle ktorej námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do 7 dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený a na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada, ani ju nepredkladá nadriadenému súdu, súd uzavrel, že v danej veci pre tento dôvod nebola splnená lehota 7 dní odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený, nakoľko zo strany právneho zástupcu žalovaného nebolo ničím preukázané, že sa o skutočnosti, že má sudkyňa vzťah k právnemu zástupcovi žalobcu dozvedel najneskôr 8.12.2021 a preto vec s námietkou zaujatosti nadriadenému súdu nepredložil.

Pokiaľ išlo o druhý dôvod zaujatosti, ktorý bol právnym zástupcom žalovaného v uplatnenej námietke zaujatosti uvedený a mal spočívať v tom, že sudkyňa zle procesne postupuje vo vzťahu k žalovanému a že je voči nemu predpojatá, súd poukázal na § 53 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada a v tomto prípade vec nadriadenému súdu nepredkladá. Súd uzavrel, že vzhľadom na dôvody uvedené v námietke zaujatosti právneho zástupcu žalovaného, predložené sudkyňi na pojednávaní 10.12.2021, ktoré sú také, že v zmysle § 53 ods. 1 a 3 CSP na ne súd neprihliada, ani nepredkladá nadriadenému súdu, bolo vykonané pojednávanie súdu. V súvislosti s podanou námietkou zaujatosti poukázal súd aj na to, že ide o účelovo podanú námietku zaujatosti, ktorá bola sudkyňi

predložená priamo na pojednávaní 10.12.2021 po tom, čo sudkyňa nevyhovela žiadosti žalovaného o odročenie pojednávania a právny zástupca žalovaného práve podanou námietkou zaujatosti chcel dosiahnuť odročenie tohto pojednávania a oddialiť tak realizáciu pojednávania aj rozhodnutie vo veci. Nárok na náhradu trov konania priznal súd v konaní úspešnému žalobcovi proti žalovanému a to v plnom rozsahu.

3. Proti rozsudku včas podal odvolanie žalovaný z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, c/, d/, e/, f/ a h/ CSP.

Odôvodňujúc procesné pochybenia súdu, žalovaný namietal, že súd prvej inštancie mu nedoručil vyjadrenia protistrany, resp. sa uspokojil s ich doručením žalovanému právnym zástupcom žalobcu v neprímerane krátkom čase pred pojednávaním, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, to všetko v spojení s neodročením pojednávania, konaného v čase núdzového stavu, napriek žiadosti žalovaného podloženej potvrdením o PN žalovaného a s poukazom na nedoručenie podaní žalobcu žalovanému. Ďalej za také procesné pochybenie označil snahu sudkyne neprímerane limitovať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany žalovaného len na rozsah vysloveného predbežného právneho posúdenia, narušenie výsluchu žalobcu vedeného žalovaným zo strany konajúcej sudkyne, nezjednanie nápravy pri opakovanom vyhýbaní sa žalobcu na vecné zodpovedanie otázok žalovaného a sugestívne otázky na žalobcu zo strany súdu. Za ďalšie procesné pochybenie súdu mal aj konanie a nevhodné správanie sudkyne odôvodňujúce vážne pochybnosti o jej nestrannosti, vydanie rozsudku bez predloženia námietky zaujatosti nadriadenému súdu a vydanie rozsudku vylúčenou sudkyňou, ako i nevyporiadanie sa s návrhom žalovaného na prerušenie konania. Všetky tieto skutočnosti opísané v časti II. 1. odsek 8. písm. a/, b/, c/, d/ podaného odvolania mal za také, ktoré odôvodňujú pochybnosti o nestrannosti konajúcej sudkyne. Poukázal na to, že všetky uvedené skutočnosti uviedol v námietke zaujatosti, ktorú doručil súdu krátkou cestou priamo na pojednávaní 10.12.2021. Sudkyňa najprv na námietku zaujatosti reagovala konštatovaním, že túto môže strana podať iba najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý jej patrí, čo nekorešponduje s aktuálne účinnou právnou úpravou CSP, za nesúladný s CSP uviedol, že je aj právny názor sudkyne rovnako vyslovený na pojednávaní 10.12.2021, podľa ktorého sa pre pomer k stranám alebo ich zástupcom môže nechať vylúčiť iba ona samotná. Uviedol v odvolaní, že sa následne sudkyňa vyjadrila k svojmu pomeru k žalobcovi, žalovanému a právnemu zástupcovi žalovaného, o svojom pomere k právnemu zástupcovi žalobcu sa evidentne opomenula vyjadriť. Prítom práve to bol základný dôvod podanej námietky zaujatosti. Následne si námietku zaujatosti konajúca sudkyňa neprípustne sama posúdila, a to tak, že je to podľa nej „zbytočná strata času“ vzhľadom na jej doterajšie skúsenosti s rozhodovaním nadriadeného orgánu o námietkach zaujatosti vo vzťahu k právnym zástupcom v celkom iných veciach. Zdôraznil, že na pojednávaní 10.12.2021 sudkyňa neidentifikovala jediný právne relevantný dôvod, pre ktorý sa rozhodla nepredložiť nadriadenému súdu námietku zaujatosti v tej časti jej zdôvodnenia, poukazujúcej na pomer sudkyne k právnemu zástupcovi žalobcu. Zdôraznil, že všetky tieto skutočnosti sú zachytené na zvukovom zázname z pojednávania. Poukázal na to, že až v rámci odôvodnenia rozsudku v bode 41. odôvodnenia súd uviedol ako dôvod neprihliadnutia na námietku zaujatosti vznesenú žalovaným to, že údajne nebola splnená lehota 7 dní, odkedy sa strana dozvedela, o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Súd v tejto súvislosti dôvodil tým, resp. poukázal na to, že už od 29.4.2019, resp. najneskôr od 18.6.2021, kedy prejavili žalovaný a jeho právny zástupca negatívny vzťah k prejednávajúcej sudkyňi, mali možnosť zisťovať si informácie o sudkyňi, ktoré právny zástupca žalovaného zisťoval až dňa 8.12.2021. Dal do pozornosti, že ide o diametrálne odlišné dôvody ako boli prezentované na samotnom pojednávaní. Poukázal na to, že podľa § 53 ods. 1 CSP námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do 7 dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Nemôže obstať argumentácia, že žalovaný sa o ním uvádzaných dôvodoch vylúčenia sudkyne „mohol dozvedieť skôr“, pretože podľa § 53 ods. 1 CSP rozhodujúce je, kedy sa o tom skutočne dozvedel.

Procesné pochybenie súdu videl žalovaný/odvolateľ aj v tom, že podľa jeho názoru, aj keď v odseku 40. odôvodnenia súd uviedol, že on – žalovaný navrhol prerušiť konanie, o tomto jeho návrhu na prerušenie konania súd nikdy nerozhodol a to ani spolu s rozhodnutím vo veci samej. Namietol, že jednak táto vada mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a tiež je rozsudok vo vzťahu k tomuto návrhu na prerušenie konania nepreskúmateľný.

Žalovaný/odvolateľ okrem procesných pochybení súdu, dôvodil v odvolaní aj nepreskúmateľnosťou rozsudku vo vzťahu k výške žalobcovi priznaného nároku. V tej súvislosti poukázal na to, že súd rozhodoval pri stanovení výšky priznaného nároku zo znaleckého posudku D. O., on však namietol, že nesprávne, pretože v znaleckom posudku znalec uviedol všeobecnú hodnotu nájomu spolu v sume 72.159 eur, z čoho polovica je 36.079,70 eura, čo nekorešponduje s výškou priznaného nároku výrokom

I. rozsudku. Poukázal na to, že súd priznaním sumy 36.515 eur priznal žalobcovi ním uplatnený nárok v plnej výške napriek tomu, že odôvodňoval, že výšku nároku určil na základe znaleckého posudku D. O., podľa ktorého však vychádzal nárok v sume nižšej než sa domáhal žalobca podanou žalobou. Z týchto dôvodov mal rozsudok za nepreskúmateľný a zmätočný pokiaľ sa týka dôvodov, pre ktoré súd priznal žalobcovi nárok práve vo výške 36.515 eur. Argumentoval, že z jeho pohľadu ide o neprípustný rozdiel medzi výrokom a jeho odôvodnením a podstatné pochybenie súdu.

Namietol, že súd nevykonával ním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a to odmietol návrh respektíve nevykonával výsluch svedka D. B. C. mladšieho za účelom preukázania rozsahu užívania predmetných priestorov ako aj k ďalším žalobcom uvádzaným tvrdeniam, odmietol dopĺňajúci výsluch žalobcu i žalovaného, nevykonával obhliadku predmetných priestorov a stavby a taktiež neposkytol žalovanému dodatočnú lehotu na predloženie súkromného znaleckého posudku. Nesúhlasil, resp. sa nestotožnil s odôvodnením súdu pre ktoré nevykonával tieto dôkazy, a to pokiaľ ide o navrhnutého svedka a vykonanie obhliadky dôvodiac, že predmetom tohto konania nie je, ako bol užívaný predmetný nebytový priestor a doterajšie vykonané dokazovanie mal za dostatočný podklad pre rozhodnutie vo veci. Nesúhlasil ani s odôvodnením súdu, ktorý mu neposkytol možnosť predložiť súkromný znalecký posudok konštatujúc, že mal dosť času predložiť takýto znalecký posudok (za účelom predloženia ktorého žiadal žalovaný o odročenie pojednávania). Súd vychádzal z nesprávneho zistenia, že právny zástupca žalovaného až 3.12.2021 zadal objednávku znaleckého posudku znalcovi D. E., nesúhlasil s tým, pretože preukázal, že zadal objednávku znalcovi Kondisovi 11. novembra 2021, avšak D. E. nebol schopný vypracovať znalecký posudok z dôvodu ochorenia na Covid – 19, ktoré mu bolo zistené 13. novembra 2021, o čom súdu žalovaný predložil dôkaz. Argumentoval tiež tým, že aj žalobca predložil znalecký posudok D. O. až 15. novembra 2021, s čím súd nemal problém. Opakovane žalovaný poukázal na to, že nebyť objektívnej skutočnosti, ktorú preukázal – ochorenia znalca D. E., ním vypracovaný znalecký posudok by predložil súdu rovnako v novembri 2021 ako to urobil žalobca. Označil postup súdu, ktorý umožnil žalobcovi, aby predložil svoj súkromný znalecký posudok v krátkom čase pred pojednávaním a súčasne poprel takéto právo žalovanému, za porušenie, resp. popretie spravodlivého konania a hrubý zásah do princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti. Súčasne to mal za ďalší dôkaz o absencii neustrannosti konajúcej sudkyne.

Žalovaný predložil znalecký posudok D. E. v odvolacom konaní, označiac ho za dôkaz, ktorý nemohol bez vlastnej viny predložiť v konaní pred súdom prvej inštancie. Uviedol, že znaleckým posudkom preukazuje svoje skutkové tvrdenie, že žalobcovi nič nebránilo v žalovanom období užívať iné porovnateľné priestory v rámci predmetnej spoločnej nehnuteľnosti. V znaleckom posudku D. E. sú ohodnotené konkrétne priestory susediace s priestorom, za ktorého užívanie sa žalobca domáha náhrady. Poukázal na to, že všeobecná hodnota nájmu týchto priestorov je určená znalcom na sumu 32.175 eur ročne, čo je suma ešte vyššia než je suma všeobecnej hodnoty ročného nájmu priestorov za ktoré si žalobca uplatnil nárok v tomto spore. Mal za to, že predložený znalecký posudok preukazuje, že ani ak by on – žalovaný výlučne užíval priestory uvedené v žalobe po celé žalované obdobie spôsobom vylučujúcim ich užívanie žalobcom, čo však popiera, nemohlo by tým dôjsť z jeho strany k nadužívaniu jeho spoluvlastníckeho podielu na predmetnej spoločnej veci, ktorou je stavba. Dôvodil, že žalobca mohol sám užívať napríklad hneď vedľajšie priestory (časť spoločnej veci) uvedené v znaleckom posudku D. E., ktoré sú výmerou obdobné ako priestory, ktoré sú predmetom tohto sporu.

Súd nevykonával ani ďalší ním navrhnutý dôkaz – výsluch znalca D. O.. Z obsahu znaleckého posudku mal totiž za zrejmé, že označený znalec nemal pri vypracovaní znaleckého posudku dostačujúce informácie o technickom stave predmetných priestorov, ich vybavenia a zariadenia a tvrdil, že znalecký posudok vyhotovil bez toho, aby si predmetné priestory pozrel a mal k ním prístup. Ide o závažný nedostatok znaleckého posudku, ktorý bolo potrebné odstrániť výsluchom znalca.

Namietol aj voči nevykonaniu obhliadky predmetných priestorov a stavby za účelom podrobného zistenia stavu a okolností užívania spoločnej veci, nevykonanie ktorého dôkazu súd odôvodnil tým, že nie je predmetom konania to, ako bol užívaný predmetný nebytový priestor. Pritom na inom mieste odôvodnenia rozsudku súd považoval za podstatné to, že určitým usporiadaním predmetných priestorov malo dôjsť k znemožneniu ich užívania žalobcom. Mal za to, že vykonanie obhliadky, ktorú navrhli obe strany sporu, mohol sa takýto záver potvrdiť alebo vyvrátiť. Tvrdil, že týmto postupom súdu ako nesprávnym postupom bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý súdny proces, keďže súd nevykonával navrhnutý dôkaz, ktorý bol potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Namietal, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a „niektoré zásadné skutkové zistenia prezentované v odôvodnení nijako nezdôvodnil“.

Namietol, poukážuc na odsek 50. odôvodnenia rozsudku, že súd mal tú skutočnosť, že discobar prevádzkoval žalovaný aj v roku 2018 preukázanú listinnými dôkazmi predloženými žalobcom, a to

fotografiami, resp. inzerciami oznamov o konaní diskopárty, z ktorých je zrejmé, že sa tieto konali v priebehu rokov 2015 - 2017, ale aj v roku 2018 a tiež z notárskej zápisnice Nz 477/2021, spisanej notárkou JUDr. Zorou Chudovou 1. júla 2021, ktorou osvedčila, že internetová stránka pre párty Elán v diskoklube Michalovce existovala ešte k uvedenému dňu 1. júla 2021 na notárke predložených URI adresách. Namietol, že pritom on už v podaní z 28. júna 2021 poukazoval na to, že facebookový profil s názvom „Elán Disco Club“ nebol k uvedenému dňu funkčný a nebolo mu známe ani to, či takýto profil na uvedenej sociálnej sieti skutočne existoval. Takýto facebookový profil mohol vyhotoviť ktokoľvek.

Upriamil pozornosť na svoje tvrdenia, že v požalovanom období predmetnú časť spoločnej stavby síce užíval, avšak len príležitostne, maximálne 2 dni v týždni a v roku 2018 dotknuté priestory takto užíval iba vo veľkonočnom a vianočnom období. Aj dôkazy predložené žalobcom výslovne potvrdzujú len takéto užívanie. Že v žalovanom období užíval predmetnú časť spoločnej stavby iba vo veľmi obmedzenom rozsahu, v roku 2018 max. 5 dní okolo veľkonočných sviatkov a okolo vianočných sviatkov preukazuje aj čestné prehlásenie jeho bývalej zamestnankyne K.. Ide o nesprávne skutkové zistenia ak súd bez preukázania spojitosti s jeho osobou - žalovaného považoval informácie z profilu na sociálnej sieti, ktorý profil označil žalobca, za dôkaz o užívaní predmetnej časti nehnuteľnosti ním - žalovaným po celé žalované obdobie. Z odôvodnenia rozsudku ani nie je zrejmé, ako súd zo žalobcom predložených internetových inzerátov dospel k záveru, že tieto zverejnil práve žalovaný a že svedčia o skutočnom užívaní predmetnej časti stavby žalovaným. Tvrdil, že je rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný.

V odseku 51. odôvodnenia súd zas vyslovil skutkové zistenie, že dotknuté priestory boli údajne nejakou spôsobenou na prevádzkovanie diskotéky, a teda z toho dôvodu nemohli byť využívané v priebehu zvyšku týždňa alebo ostatných hodín v týždni na iný účel tak ako to tvrdil žalovaný. Súd však nevysvetlil, na základe akých tvrdení a dôkazov dospel k zisteniu o spôsobení dotknutých priestorov, ktoré malo mať za následok nemožnosť ich užívania na iné účely ako prevádzkovanie diskotéky. Na tieto účely strany nepredložili žiadne skutkové tvrdenia ani dôkazy, na základe ktorých by súd mohol dospieť k takémuto skutkovému zisteniu. Ide o nesprávne skutkové zistenie a rozsudok je v tejto časti aj nepreskúmateľný. Zotrvál preto na tvrdení, že žalobca mohol dotknuté priestory v rámci spoločnej stavby užívať kedykoľvek mimo časového rozsahu uvedeného v bode 71. odvolania (pozn. odvolacieho súdu - zrejme správne odsek 72. odvolania) a po prejavení záujmu aj v uvedený časový rozsah, pretože žalobcovi v tom nebránilo žiadne „uspôsobenie“ týchto priestorov. Žalobca nepreukázal opak, napriek tomu súd dospel k uvedenému nesprávnemu a svojvoľne formulovanému skutkovému zisteniu.

Namietal tiež proti záverom súdu prvej inštancie, ktorý v odseku 50. uviedol, tvrdiac pritom, že na základe zhodných skutkových tvrdení strán sporu, že v prípade priestorov užívaných žalovaným ide o nebytové priestory, pretože aj žalobca uviedol, že dotknutá časť spoločnej stavby nebola nikdy rozhodnutím stavebného úradu určená za samostatný nebytový priestor v právnom zmysle slova. Žalovaný poukázal na to, že z vykonaných dôkazov, najmä výsluchov sporových strán a príslušných listov vlastníctva je zrejmé, že spoločnou vecou je v danom prípade iba celá stavba a žiadna jej časť v právnom slova zmysle neexistuje ako samostatná vec, resp. predmet spoluvlastníckych vzťahov medzi stranami. Nesprávne sú preto úvahy súdu a jeho skutkové zistenia, podľa ktorých predmetná časť stavby je samostatným predmetom spoluvlastníctva strán, ktorú dokonca súd označil za „nebytový priestor“.

Napokon na tomto mieste odvolania žalovaný opätovne namietol, že znalec, ktorý vyhotovil znalecký posudok, nevidel predmetné priestory zvnútra, čo je zrejmé aj zo znaleckého posudku a znalcom vyhotovených fotografií, nemal predstavu o technickom stave dotknutej časti stavby, o jej vybavení a zariadení, a preto za takejto situácie môže byť ohodnotenie výšky nájmu za takúto časť stavby iba orientačné a nepresné.

V ďalšom žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie veci.

Za nesprávny označil názor súdu, ktorý si vymedzil predmet sporu tak, že ním nie je ani to, ako je užívaná celá budova OC Elán, resp. či bola užívaná žalovaným nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu alebo nie, keďže predmetom konania je nárok na peňažnú náhradu iba za konkrétny nebytový priestor - discobar, ktorý je spôsobilým, samostatným predmetom právnych vzťahov.

Odkážuc na bod 50. odôvodnenia rozsudku poukázal na to, že súd prvej inštancie zistil, že žalobca a žalovaný sú podielovými spoluvlastníkmi, a to každý v 1/2 ku stavbe súp. č. XXX na parc. č. 1020/1 - administratívna budova a na parc. č. 1021/3 - prestavba obchodných prevádzok a rovnako sú spoluvlastníkmi každý v 1/2 pozemkov. Súd prezentoval vlastné skutkové zistenie o preukázaní zo zhodných tvrdení strán sporu, že žalovaný užíva sám časť budovy - Elán Disco Bar, resp. Elán Disco Club o výmere 370 m², a to „nebytový priestor“. Žalovaný namietal, že dotknutá časť spoločnej stavby nie je spoločnou vecou, iba časťou spoločnej veci, vôbec nejde o samostatný predmet vlastníckeho práva a ani o nebytový priestor v právnom slova zmysle. Mal za to, že pre posúdenie celej veci ide o rozhodujúcu právnu otázku.

Argumentoval, že § 118 ods. 2 Občianskeho zákonníka za špecifické predmety občiansko-právnych vzťahov považuje byty a nebytové priestory, ktoré pojmy však zákon nevymedzuje. Podľa Občianskeho zákonníka byť ani nebytový priestor nemožno považovať za vec v právnom zmysle, a teda ho zaradiť do podskupiny nehnuteľných vecí, keďže nespĺňajú pojmové znaky nehnuteľnosti. V tomto zmysle, tvrdil žalovaný, je byť a nebytový priestor považovaný za časť veci (budovy), ktorá nie je spôsobilá byť samostatným predmetom dispozícií. Osobitná povaha bytu a nebytového priestoru odôvodňuje skutočnosť, že problematika vlastníctva bytov a nebytových priestorov je vyčlenená do úpravy v osobitnom zákone - zákone o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Nebytovým priestorom podľa § 2 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z. sa rozumie miestnosť alebo súbor miestností, ktoré sú rozhodnutím stavebného úradu určené na iné účely ako na bývanie. Zákon tak vytvára v podstate fikciu povahy nebytových priestorov ako nehnuteľných vecí. Časť stavby v spoluvlastníctve strán sporu, vo vzťahu ku ktorej žiada žalobca náhradu za jej užívanie žalovaným, nie je v právnom slova zmysle vecou ani samostatným predmetom právnych vzťahov. Nejde totiž o miestnosť alebo súbor miestností, ktoré sú rozhodnutím stavebného úradu určené na iné účely ako na bývanie.

To, že časť veci môže byť predmetom prenájmu, na čo poukázal súd v odseku 52 odôvodnenia rozsudku, nerobí z časti veci samostatný predmet vlastníckeho práva, a teda ani práv a povinností spoluvlastníkov v zmysle súdom aplikovaného § 137 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. V kontexte predmetu sporu, ktorým sú práva a povinnosti spoluvlastníkov k spoločnej veci ako predmetu vlastníckeho práva, nemôže preto obstať všeobecné konštatovanie súdu o spôsobilosti určitej časti tejto veci byť samostatným predmetom právnych vzťahov (s poukazom na nájomné vzťahy). Namietol, že aplikovaný § 137 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka obsahuje úpravu len vo vzťahu k spoločnej veci (nie k časti veci). V danom prípade je spoločnou vecou celá stavba, a preto je v prípade zisťovania miery užívania tejto spoločnej veci potrebné uvažovať o veci ako celku. Predmetná stavba ako spoločná vec, resp. predmet spoluvlastníctva žalobcu a žalovaného má celkovú výmeru podlahovej plochy 3.638 m², v konaní preukázal, že väčšia časť spoločnej veci - stavby nebola v žalovanom období vôbec užívaná, prenajatých bolo v tom období 30 - 40 % celkovej plochy budov a zvyšok bol užívaný spoločne. Časť tejto stavby, vo vzťahu ku ktorej sa žalobca domáhal nárokov, má výmeru 370 m². A teda ani ak by on samotný výlučne užíval priestory uvedené v žalobe po celé žalované obdobie spôsobom vylučujúcim ich užívanie žalobcom, čo však popiera, nemohlo by týmto konaním dôjsť z jeho strany k nadužívaniu jeho spoluvlastníckeho podielu na predmetnej spoločnej veci, ktorou je stavba. Žalobca mohol sám užívať napr. hneď vedľajšie priestory (časť spoločnej veci) uvedené v znaleckom posudku D. E., ktoré v rozsahu popísanom v znaleckom posudku spolu s ďalším zázemím (skladové priestory) sú obdobné ako priestor, ktorý je predmetom sporu.

Súd prvej inštancie teda nesprávne vec právne posúdil, keď: i/ vymedzil predmet konania tak, že ním nie sú práva a povinnosti spoluvlastníkov k spoločnej veci - stavbe, ale iba k jednej žalobcom vymedzenej časti veci, ii/ v tomto duchu sa obmedzil na posudzovanie rozsahu užívania a náhrady iba izolovane vo vzťahu k užívaniu takejto žalobcom vymedzenej časti spoločnej veci a iii/ považoval žalobcom vymedzenú časť za nebytový priestor v právnom slova zmysle.

Dôvodil, že súdna prax potvrdzuje záver, že každý zo spoluvlastníkov môže vec slobodne a bez ďalšieho (t.j. aj bez dohody spoluvlastníkov) užívať v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu, pričom takéto užívanie spoločnej veci nie je tzv. „nadužívaním“ a druhému spoločníkovi z neho nevznikajú akékoľvek nároky, pretože nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti veci. Mal uvedený záver za judikatórne ustálený poukážuc napr. na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/213/2017 z 25.4.2013, uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/184/2010 z 27.10.2010, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/44/2020 z 23.2.2021, resp. toho istého súdu sp. zn. 10Co/209/2017 z 19.12.2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/160/2017 z 18.1.2018 a ďalšie. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/184/2010 z 27.10.2010, na ktoré neskôr NS SR nadviazal v uznesení sp. zn. 3Cdo/213/2017 z 25.4.2018, pričom citoval: „Je zrejmé, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie vymedzeným nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti veci.“

Právny názor súdu prvej inštancie v súvislosti s uvedenou judikatúrou, keď súd poukázal na to, že predmetom tohto konania je nárok žalovaného (zrejme správne žalobcu - poznámka odvolacieho súdu) vyplývajúci z toho, že je podielovým spoluvlastníkom v 1/2 a bol vylúčený z užívania nebytového priestoru, ktorý sa ako nebytový priestor prenajímal dlhé roky iným nájomcom, a to zo strany žalobcu a žalovaného ako prenajímateľov, a teda dlhodobou bol predmetom nájomných vzťahov ako samostatný

predmet uvedených nájomných zmlúv, označil za nesprávny. Žalovaný/odvolateľ argumentoval voči tomuto názoru s tým odôvodnením, že skutočnosť, že určitú časť veci spoluvlastníci v minulosti prenajali (pretože právny poriadok nebráni v prenajatí časti veci), nerobí z tejto časti veci samostatnú vec a samostatný predmet spoluvlastníctva.

V odseku 100. odôvodnenia dôvodil, že už v konaní pred súdom prvej inštancie poukázal na právny názor Krajského súdu v Žiline vyjadrený v rozsudku sp. zn. 13Cob/201/2018 z 20. marca 2019, z ktorého citoval. Citujúc v odseku 101. odvolania reakciu súdu prvej inštancie na právny názor Krajského súdu v Žiline, v odseku 102. žalovaný namietal, že súd prehliadol podstatné paralely medzi týmto konaním a konaním, v ktorom Krajský súd v Žiline vydal vyššiecitované rozhodnutie a to: i/ rovnako aj v tam prejednáwanej veci boli strany podielovými spoluvlastníkmi celej veci, ii/ rovnako aj v tam prejednáwanej veci neboli jednotlivé prenajímané priestory rozčlenené na nebytové priestory ako samostatné predmety vlastníctva, ale išlo iba o vyčlenené časti spoločnej veci na účely prenájmu, iii/ v tam prejednáwanej veci prenajatie konkrétnej časti spoločnej stavby (na účely nájomných vzťahov pôdorysom vymedzené nebytové priestory) považovali súdy za užívanie veci tým spoluvlastníkom, ktorý ich prenajal – preto išlo rovnako o posudzovanie v rozsahu rozlohy tejto časti stavby, miery užívania spoločnej veci týmto spoluvlastníkom a iv/ v tam prejednáwanej veci Krajský súd v Žiline posudzoval mieru, resp. rozsah takéhoto užívania v pomere k rozlohe celej spoločnej veci – stavby a usúdil, že pri celkovej výmere podlahovej plochy obchodného domu ako nehnuteľnosti v spoluvlastníctve žalobcu a žalovanej, každého v podiele 1, predstavovala 1.262 m², čiže veľkosti spoluvlastníckeho podielu žalovanej zodpovedala výmera v rozsahu 631 m² podlahovej plochy, pričom žalovaná buď sama alebo prostredníctvom nájomcu užívala iba 175 m², t.j. uzavrel, že v danej sporovej veci žalovaná ako spoluvlastník nehnuteľnosti neužívala spoločnú vec nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu. Žalovaný argumentoval, že išlo o identické skutkové a právne východiská ako v tomto spore, pričom súdy oboch inštancií posudzovali rozsah užívania spoločnej veci vo vzťahu k celkovej ploche spoločnej veci, hoci predmetom sporu bola náhrada za užívanie konkrétnej časti spoločnej veci (na účely nájomných vzťahov pôdorysom vymedzené nebytové priestory).

V odsekoch 103. a 104. odôvodnenia odvolania žalovaný opätovne poukázal a komentoval (tak ako už v konaní pred súdom prvej inštancie) rozhodnutia krajských súdov vydané v ním vyššieoznačených konaniach, s tým, že uvedené sa vzťahuje aj na skutkový stav v predmetnom spore, kedy on tvrdil, že žalobca mohol užívať iné voľné priestory v predmetnej spoločnej nehnuteľnosti v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu a tiež sa nikdy nedomáhal užívania ani predmetnej spornej časti stavby. Mal za to, že súd sa náležite a kvalifikovane nevyporiadal s judikatúrou ním označenou v odsekoch 86. až 93. tohto odvolania a súdom prezentované právne posúdenie mal za zjavne nesprávne a s judikatúrou uvedenou v odsekoch 94. a 95. odvolania to nevyporiadal vôbec.

Ak súd prvej inštancie za predmet sporu nemal to, ako je užívaná celá budova, vec nesprávne právne posúdil a tým, že odmietol vykonať dokazovanie zamerané na preukázanie rozsahu užívania celej spoločnej veci jednotlivými spoluvlastníkmi, porušil právo žalovaného na spravodlivý proces.

V odseku 108. odôvodnenia odvolania poukázal žalovaný na rozhodnutie Okresného súdu Michalovce v obdobnej veci medzi stranami vedenej pod sp. zn. 19C/88/2019 a na tam vydaný rozsudok z 26.11.2021, kde sa žalovaný (v postavení žalobcu) domáhal náhrady za nadoužívanie spoločných nehnuteľností (pozemku a stavby) žalobcom (tam v postavení žalovaného), ktorý mal na celej spoločnej veci zriadenú prevádzkareň v rámci svojej živnosti. Okresný súd vec právne posúdil tak, že rozsah užívania spoločnej nehnuteľnosti závisí od rozsahu plochy zapratanej hnutel'nými veci. Namietol, že v tunajšom konaní sa rozsah fyzicky zapratanej plochy predmetnej časti spoločnej časti zo strany žalovaného vôbec nezisťoval a súd uzavrel, že k užívaniu priestorov za žalované obdobie zo strany žalovaného dochádzalo už samotným umiestnením prevádzky disco baru bez ohľadu na to, kedy tam skutočne žalovaný organizoval diskotéky. V konaní 19C/88/2019 súd naproti tomu samotné umiestnenie prevádzkarne na spoločnej nehnuteľnosti nepovažoval za relevantné vo vzťahu k posudzovaniu rozsahu užívania takejto spoločnej veci. Namietol, že súd okrem nesprávneho právneho posúdenia taktiež porušil princíp právnej istoty, keď sa nevyporiadal náležite so žalovaným označenými rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít a iných súdov, ba dokonca i samotného Okresného súdu Michalovce, pričom sa od tejto žalovaným označenej rozhodovanej súdnej praxe odchyľil bez toho, aby sa s nimi argumentačne vyporiadal.

Za nesprávne právne posúdenie mal aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým označil za irelevantnú procesnú obranu žalovaného spočívajúcu v preukázaní, že predmetné priestory užíval iba vo veľmi obmedzenom časovom rozsahu dva dni v týždni (v piatok a sobotu od 18.00 hod. do 04.00 hod.). Nestotožnil sa s odôvodnením súdu ktorý v tejto súvislosti poukázal na ostatné predložené nájomné zmluvy, ktorými boli prenajímané nebytové priestory v OC Elán, z ktorých mal za vyplývajúce,

že nájomcovia mali prevádzky na rôznych účeloch a nikdy sa výška nájmu neodvíjala od časového rozpätia, kedy tieto prevádzky užívali, respektíve od počtu dní, počas ktorých tieto prevádzky užívali. Mal za to, že súd zamenil faktické užívanie nehnuteľnosti jej spoluvlastníkom vykonávajúcim svoje vlastnícke právo s užívaním predmetu nájmu nájomcom podľa nájomnej zmluvy. Nájomcovia podľa nájomných zmlúv boli oprávnení užívať predmetné priestory nonstop po dobu nájmu a za toto užívanie boli zaviazaní platiť dohodnuté nájomné bez ohľadu na skutočný rozsah (časový či priestorový) užívania predmetu nájmu. Na druhej strane spoluvlastník nehnuteľnosti je oprávnený užívať túto nehnuteľnosť v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu a náhradu je povinný druhému spoluvlastníkovi poskytnúť iba za skutočný rozsah nadužívania spoločnej veci, t.j. za jej užívanie nad jeho spoluvlastnícky podiel. Súd prvej inštancie teda vec nesprávne právne posúdil, keď pri posudzovaní výšky náhrady za užívanie spoločnej veci spoluvlastníkom nad jeho spoluvlastnícky podiel odmietol zohľadniť skutočný rozsah užívania spoločnej veci, a to navyše použitím analógie k predchádzajúcim nájomným vzťahom. Označil predmetný rozsudok za nezákonný s tým, že sú naplnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, c/, d/, e/, f/ a h/ CSP a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok tak, že žalobu zamietne, eventuálne aby rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného mal za to, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a rozhodnutie presvedčivo a vyčerpávajúco odôvodnil vysporiadajúc sa pritom so všetkými rozhodujúcimi okolnosťami, dôkaznými návrhmi i tvrdeniami žalovaného. Pokiaľ však súd vo vzťahu k výške priznanej sumy oprel rozhodnutie o znalecký posudok Ing. Z. Weissa č. 32/2021, ktorý určil všeobecnú hodnotu nájmu spoločnej veci za žalované obdobie 72.159,39 eura (1/2 predstavuje 36.079,69 eura), no na druhej strane priznal žalobcovi sumu zodpovedajúcu nájomnému podľa nájomných zmlúv uzatvorených stranami ako prenajímateľmi postupne s nájomcami Jadran SK, s.r.o. a Balkán SK, s.r.o. tak, ako si ju žalobca uplatnil v žalobe (36.515 eur), zobral žalobu v časti o zaplatenie 435,31 eura spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne z tejto sumy od 1.5.2019 do zaplatenia späť, navrhol v tejto časti, aby odvolací súd späťvzatie pripustil, konanie zastavil a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a v zostávajúcej časti navrhol, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal mu plnú náhradu trov odvolacieho konania.

Pokiaľ žalobca namietal procesné pochybenia súdu, ktorými mal byť naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, resp. podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, tvrdil, že žiadna zo žalobcom (zrejme správne žalovaným) uvedených skutočností nenapĺňa tieto zákonné odvolacie dôvody.

Pokiaľ žalovaný v tejto súvislosti tvrdil, že nemal dostatok času na prípravu na pojednávanie nariadené na 10.12.2021, pretože podania žalobcu a súkromný znalecký posudok mu boli doručené až 15.11.2021 (znalecký posudok), resp. 23.11.2021 (podanie žalobcu s prílohami), a to aj s ohľadom na to, že od 25.11.2021 bol vyhlásený núdzový stav pre Covid 19 a navyše žalovaný bol od 30.11.2021 uznaný za práceneschopného, poukázal žalobca na to, že termín pojednávania na deň 10.12.2021 bol nariadený na predchádzajúcom pojednávaní 18.6.2021, a teda žalovaný mal na prípravu pojednávania takmer 6 mesiacov, súkromný znalecký posudok predložený žalobcom bol žalovanému doručený 25 dní pred termínom pojednávania, vyjadrenia žalobcu s prílohami 17 dní pred nariadeným termínom pojednávania, pričom obsahovo išlo o stručné a jednoduché podania, ktorých prílohami boli fotografie, resp. notárska zápisnica pozostávajúca zo štyroch strán. Vyhlásenie núdzového stavu pre Covid 19 nebránilo v kontakte advokáta so žalovaným, všetky podania s prílohami boli doručené týždeň predtým, ako sa žalovaný stal práceneschopným. Čas na prípravu pojednávania žalovaným presiahol nielen zákonnú lehotu podľa § 178 ods. 2 CSP (5 dní), ale i lehoty stanovené zákonom pre zložitejšie úkony strán, napríklad podanie odvolania proti rozsudku (15 dní), či vyjadrenie k odvolaniu (10 dní) a pod. Žalovaný mal na riadnu prípravu na pojednávanie preto dostatok času.

Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že po tom, čo na predchádzajúcom pojednávaní bolo vyslovené súdom predbežné právne posúdenie veci, mal súd odoprieť žalovanému predniesť niektoré skutkové tvrdenia a navrhovať niektoré dôkazy (body 22. – 31. odvolania), mal za to, že ani tieto tvrdenia žalovaného nezakladajú ním uvedené odvolacie dôvody. Žalovaný mal dostatočný časový priestor na označenie a predloženie dôkazov v koncentračných lehotách určených procesným predpisom (§ 153 CSP) po doručení žaloby a skoršieho vyjadrenia žalobcu a jednak aj s ohľadom na celkovú dĺžku konania, keď konanie sa začalo 7.3.2019. Žalovaný mal dostatočný priestor vyjadriť sa k veci aj po pojednávaní vykonanom 18.6.2021 a navrhovať dôkazy, ktoré považoval za potrebné, čo napokon aj využil napríklad v podaní z 28.6.2021, v ktorom sa k predbežnému právnomu posúdeniu veci súdom vyjadril a navrhol i dôkazy.

Pokiaľ žalovaný považoval priebeh pojednávania vykonaného 18.6.2021 za nekorektný (body 32. – 41. odvolania), poukázal na zápisnicu, z ktorej je zrejmé, ako konanie prebiehalo. Nič nenasvedčuje tomu, že by pojednávanie bolo vedené v rozpore s procesnými predpismi, strany boli riadne vypočuté, otázky stranám bolo umožnené bez obmedzenia klásť i právny zástupcom.

Súd prvej inštancie svojim postupom neznemožnil žalovanému realizáciu žiadnych takých práv, ktoré strane priznáva procesný predpis, žiadne takéto právo nebolo žalovanému odňaté a v postupe súdu sa nevyskytla, ani vo svetle argumentov žalovaného v podanom odvolaní, žiadna taká vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pokiaľ žalovaný zrejme v týchto súvislostiach uviedol, že súd nerozhodol samostatným výrokom o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania do skončenia konania sp. zn. 19C/88/2019 (body 49. – 53. odvolania), ani v prípade, ak by skutočne žalovaný dostatočne jasne formuloval a odôvodnil svoj návrh na prerušenie konania, odôvodnil ho v skutočnosti iba tým, že je prerušenie konania „v záujme jednotnej aplikácie právnych predpisov Okresným súdom Michalovce“, čo je zrejmé zo zápisnice z pojednávania z 10. decembra 2021, resp. „z dôvodu, aby bolo zrejmé, či sa právne závery, resp. spôsob hodnotenia skutkového stavu môže uplatniť aj v tomto spore“ - v podaní žalovaného z 10. decembra 2021 mal za to, že takto žalovaným popísaná vada nie je vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď navyše, ak by išlo skutočne o návrh na prerušenie konania, o tomto možno rozhodnúť dopĺňacím rozsudkom (§ 225 ods. 1 CSP).

V súvislosti s odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. c/ CSP, naplnenie ktorého žalovaný videl jednak v procesnom postupe súdu a jednak v tom, že údajne sudkyňa a právny zástupca žalobcu, ktorí boli spolužiakmi v absolventskom ročníku 1995 na vysokej škole, „mali už počas štúdia priateľský vzťah a dobre sa poznali“, čo žalovaný mal zistiť 8.12.2021, keď sa o to začal zaujímať, pričom sudkyňa po vznesení námietky zaujatosti na pojednávaní 10. decembra 2021 túto nepredložila nadriadenému súdu, ale v pojednávaní pokračovala, odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c/ CSP by aj v prípade, ak namietaný sudca nesprávne posúdil obsah vznesenej námietky zaujatosti, bol daný iba vtedy, ak by odvolací súd dospel k záveru, že dôvody vznesené stranou sú spôsobilé spochybniť nezaujatosť sudcu, a teda napadnutý rozsudok vydal vylúčený sudca.

V prípade, ak odvolací súd dospeje k opačnému záveru, ani nesprávne posúdenie obsahu vznesenej námietky zaujatosti sudkyňou a pokračovanie v pojednávaní, nenapĺňa odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, pretože takýto postup sudcu, ktorý z prejednávania veci nie je vylúčený, nemohol mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pokiaľ žalovaný odôvodňoval námietku zaujatosti skorším procesným postupom zákonnej sudkyne, dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP). Pre pomer sudcu k stranám alebo ich zástupcom je sudca vylúčený iba vtedy, ak z tohto dôvodu možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Skutočnosť, že zákonná sudkyňa a právny zástupca žalobcu sú spolužiakmi z absolventského ročníka 1995 na právnickej fakulte, takou okolnosťou nie je. Hoci žalovaný tvrdil opak, zákonná sudkyňa a právny zástupca žalobcu vo vzťahu presahujúcom bežné kolegiálne vzťahy nikdy neboli a nie sú, preto žalovaný svoje tvrdenie nepreukázal a ani preukázať nemohol. Žalovaným vznesená námietka zaujatosti neobsahovala žiadne dôkazy na preukázanie tvrdení ani o takomto vzťahu a ani na preukázanie včasnosti jej vznesenia. Pokiaľ námietka zaujatosti nespĺňa zákonné požiadavky, súd na ňu neprihliada (§ 52 ods. 2 CSP). Žalobca dodal, že v kontexte okolností predchádzajúcich vzneseniu námietky zaujatosti žalovaným, a to nevyhovenia žiadosti žalovaného o odročenie pojednávania, že skutočným dôvodom vznesenia námietky zaujatosti bola iba snaha žalovaného dosiahnuť odročenie pojednávania. V súvislosti s odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP a to, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ktorý taktiež žalovaný uplatnil, podotkol žalobca, že o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, rozhoduje súd, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom môže byť len nevykonanie takých navrhovaných dôkazov, ktorých vykonanie bolo potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Mal za to, že súd vo veci vykonal všetky stranami navrhované dôkazy, ktoré toto kritérium napĺňali. Nevykonanie dôkazov, na ktoré poukázal žalovaný v odvolaní, súd riadne a presvedčivo odôvodnil.

Pokiaľ žalovaný navrhol výsluch svedka D. B. C. A., dôvodil na pojednávaní 10.12.2021, že má byť vypočutý k otázke časového užívania priestoru, ktorý nebol užívaný počas celej doby (napr. nebol užívaný počas letných období) a svedok sa vie vyjadriť aj k celému radu (bližšie nešpecifikovaných) okolností, ktoré majú bezprostredný súvis s vecným a časovým rozsahom užívania tohto priestoru; je to zrejmé zo strany 4 zápisnice. Z podania žalovaného z 10.12.2021 vyplýva, že znalecký posudok mal byť vypracovaný k otázke, aká plocha nebytového priestoru bola žalovaným užívaná, resp. že žalovaný neužíval viac ako 50 % predmetného priestoru. Z toho istého podania je zrejmé, že i obliadka

mala byť vykonaná na rovnakú otázku. K znaleckému posudku zároveň žalovaný dodal, že bude vyhotovený i k „obvyklej cene nájmu susediaceho nebytového priestoru“. Žalobca sa stotožnil so súdom a mal za to, že tieto navrhované dôkazy neboli a nie sú spôsobilé preukázať dokazované skutočnosti. Výsluch syna žalovaného mal potvrdiť, že žalovaný neužíval nebytový priestor v spornom období každý deň, avšak pre vec nie je významné, či žalovaný, resp. jeho zamestnanci alebo verejnosť boli v nebytovom priestore každý deň, žalobca odkázal na záver súdu v odseku 51. rozsudku. Ani navrhovaná obhliadka, ani zamýšľaný znalecký posudok neboli spôsobilé preukázať dokazované skutočnosti, pretože pre rozhodnutie vo veci je bez významu, akú plochu výmery nebytového priestoru žalovaný užíval na prevádzke Elán Disco Bar, z dôvodov, ktoré súd vysvetlil v odseku 51. rozsudku. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že obhliadku navrhol vykonať aj on - žalobca. Odkázal na zápisnicu z pojednávania z 18. júna 2021, str. 5.

Pokiaľ ide o navrhnutý opakovaný výsluch strán sporu, uviedol žalobca, že strany boli riadne vypočuté na prvom pojednávaní, mohli im byť položené otázky, ktoré boli zodpovedané. Mal za to, že žalovaný zastúpený právnym zástupcom mohol položiť tak žalobcovi ako i svojmu klientovi všetky otázky, ktoré považoval za potrebné a vzhľadom na zistenie rozhodujúcich skutočností, nebol dôvod výsluch strán dopĺňať či opakovať.

Aj pokiaľ žalovaný namietal proti neuskutočneniu výsluchu znalca D. O., žalobca argumentoval, že na to nebol dôvod, pretože vo vzťahu k jeho posudku žalovaný žiadne konkrétne výhrady nevzniesol, len všeobecne namietal, že ho považuje za nesprávny a neobjektívny, pretože ide o znalecký posudok predložený žalobcom. Dodal, že ani v odvolaní žalovaný žiadne konkrétne nedostatky v posudku neoznačil a opätovne iba uplatnil svoje domnienky o tom, že znalec nemal dostačujúce informácie o nebytovom priestore.

Pokiaľ žalovaný predložil spolu s odvolaním nové dôkazy a to znalecký posudok č. 9/2022 D. J. E., zo 7. februára 2022, rozsudok Okresného súdu Michalovce č. k. 19C/88/2019-294 z 26. novembra 2021 čestné vyhlásenie F. K. zo 17. februára 2022, argumentoval žalobca, že nejde o novoty v zmysle § 366 CSP a na tieto už prihliadnuť v odvolacom konaní nemožno.

Pokiaľ žalovaný dôvodil nemožnosťou predložiť skôr znalecký posudok pre pandémiu Covid 19, upriamil pozornosť na to, že konanie prebieha od marca 2019 a počas tejto doby jeho trvania (dva a pol roka) mohol súkromný znalecký posudok zabezpečiť. Pokiaľ ho nepredložil, nestalo sa to bez viny žalovaného. Dodal, že obsah žalovaným predložených listín ani nemá žiaden vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Predmetom znaleckého posudku č. 9/2022 znalca D. J. E. je stanovenie všeobecnej hodnoty nájmu aktuálne nevyužívaného nebytového priestoru, ktorý slúži ako predajňa s príslušenstvom na druhom nadzemnom podlaží stavby o výmere 375,24 m² a to k 27. decembru 2022, teda iného nebytového priestoru, než toho, ktorý je predmetom konania, a určenie všeobecnej hodnoty jeho nájmu v aktuálnom čase a teda nie v rozhodnom čase, ktorý je predmetom konania. Znalec v posudku odkazuje na porovnávané nájomné iných nehnuteľností, ktoré čerpal z internetu, opätovne však ide o údaje o výške nájmu mimo rozhodného obdobia (k 5.2. respektíve 2.2.2022) a navyše znalec podklady, z ktorých vychádzal ani len nepripojil do príloh znaleckého posudku. V konečnom dôsledku tento znalecký posudok tak žiadnym spôsobom nevyvracia znalecký záver znalca D. H. O. o výške všeobecnej hodnoty nájmu nebytového priestoru Elán Discobar v rozhodnom období a potvrdzuje, že stavba je stavebne rozdelená na samostatné nebytové priestory, keďže znalec žalovaného určoval všeobecnú hodnotu nájmu iného samostatného nebytového priestoru.

V súvislosti s tvrdením žalovaného v odvolaní, že znalecký posudok predkladá preto, aby preukázal, že žalobca mohol užívať v budove iný nebytový priestor, mal žalobca za to, že takýto záver zo znaleckého posudku nevyplýva. Žalovaný toto tvrdiac zjavne vychádzal zo svojho nesprávneho názoru, podľa ktorého každý podielový spoluvlastník si je oprávnený obsadiť v budove pozostávajúcej z viacerých samostatných nebytových priestorov, ktoré sú na základe dohody spoluvlastníkov užívané na spoločné prenajímanie tretím osobám, ktorýkoľvek nebytový priestor bez súhlasu druhého podielového spoluvlastníka pričom, takýto princíp opomína princípy rozhodovania o hospodárení s nebytovým priestorom ako spoločnou vecou stanovené zákonom.

Podotkol tiež, že pokiaľ žalovaný vo vyjadrení z 10. decembra 2021 avizoval, že zamýšľaný znalecký posudok („odborný podklad“) preukáže aj to „aká plocha daného nebytového priestoru bola vôbec žalovaným užívaná“, respektíve „akú výmeru predmetného priestoru žalovaný užíval a či vôbec užíval viac ako 50 % predmetného priestoru“, predložený znalecký posudok sa touto otázkou nezaobrá vôbec. Žalobca mal za to, že ak teda žalovaný navrhoval poskytnutie lehoty na vyhotovenie znaleckého posudku, ktorý napokon predložil až spolu s podaným odvolaním, priamo obsah tohto znaleckého posudku iba podčiarkol správnosť postupu súdu prvej inštancie, ktorý takýto znalecký posudok nepovažoval pre rozhodnutie vo veci za potrebné vykonať.

Aj pokiaľ žalovaný predložil s podaným odvolaním neprávoplatný rozsudok Okresného súdu Michalovce sp. zn. 19C/88/2019 z 26. novembra 2021, z jeho obsahu nevyplýva nič iné, než to, že v inom, skutkovo nesúvisiacom spore strán, bola žaloba žalovaného (v označenom spore v postavení žalobcu) zamietnutá s odôvodnením, že neuniesol dôkazné bremeno a keď svoje tvrdenia o údajnom nadužívaní inej spoločnej veci strán (pozemok a stavba v inom katastrálnom území) žalobcom (v označenej veci v postavení žalovaného) ničím nepreukázal. Vyhodnotenie výsledkov dokazovania vo veci 19C/88/2019 nemá žiadnu výpovednú hodnotu pre rozhodnutie tohto sporu.

Pokiaľ žalovaný spolu s odvolaním predložil čestné vyhlásenie F. K. zo 17. februára 2022, mal žalobca za to, že jeho obsah paradoxne potvrdzuje, že žalovaný užíval spoločnú vec ešte v decembri 2018 okolo vianočných sviatkov. Žalobca uviedol, že to, koľko dní v roku bola v Elán Discobare na základe vlastného rozhodnutia žalovaného prítomná verejnosť alebo jeho zamestnanci, je pre vec úplne bezvýznamné.

V súvislosti s uplatneným odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, uviedol žalobca, že žalovaný najprv v priebehu konania nespochybňoval, že nebytový priestor v žalovanom období užíval, až neskôr tvrdil, že ho užíval iba v r. 2016 a 2017 a iba časť roku 2018, po predložení dôkazov žalobcom, že priestor v r. 2018 užíval, začal tvrdiť, že iba sporadicky v nočných hodinách, teda tak ako boli verejne dostupné pozvánky na internete na verejné podujatia v Elán disco bare. Podstata veci však nespočíva v tom, či sa žalovaný rozhodol urobiť Elán disco bar prístupný verejnosti iba v určité dni, ale v tom, že jeho užívaním vylúčil z jeho užívania žalobcu. Mal za to, že sa s tým súd prvej inštancie náležite vypořiadal. Keďže žalovaný uznal, že v spoločnej veci prevádzkoval discobar počas celého žalovaného obdobia, za neopodstatnené označil preto jeho námietky v odvolaní, že FB profil discobaru skutočne vytvoril žalovaný, resp. FB profil osoby pravidelne v discobare vystupujúcej, DJ-Pariz patril tejto osobe. Pokiaľ žalovaný označil za nesprávny záver znalca D. O. o výške všeobecnej hodnoty nájmu, uviedol žalobca, že záver znalca v zásade korešponduje výške nájomného, ktoré za predchádzajúce obdobie dojednal za tento priestor ako prenajímateľ so skorším nájomcom spolu so žalobcom i sám žalovaný. Za daný nemal žalobca ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

Citujúc § 137 ods. 1, § 139 ods. 2 a § 118 Občianskeho zákonníka, názor žalovaného, že spoločnou vecou v zmysle § 139 Obč. zák. nie je nebytový priestor, ktorý je predmetom sporu, ale celá stavba, mal za neobhájiteľný. Uviedol, že stranami sporu bol predmetný nebytový priestor určený na samostatné užívanie už tým, že v minulosti bol spoločne oboma stranami samostatne prenajímaný nájomcom písomnými nájomnými zmluvami, podpísanými oboma spoluvlastníkmi nehnuteľnosti. Celá stavba bola od počiatku stavebnými úpravami určená na samostatné užívanie nebytových priestorov a tak bola aj využívaná. Spoločnou vecou je preto v tomto prípade práve daný (a každý) nebytový priestor, ktorý aj na základe rozhodnutia žalovaného bol predmetom skorších nájomných vzťahov. Nevýznamné je, či je ako nebytový priestor zapísaný v katastri nehnuteľnosti alebo nie, pretože to nič nemení na tom, že jednotlivé nebytové priestory sú stabilne, dlhodobo a z rozhodnutia oboch spoluvlastníkov predmetom občianskoprávných vzťahov, pretože bez ďalšieho ním sú spôsobilé byť. Pokiaľ žalovaný poukazoval na definíciu nebytového priestoru v zákone č. 182/1993 Z.z., opomenul, že je použiteľná len na účely označeného zákona (vyplýva priamo z definície), pričom navyše tento zákon sa vzťahuje (iba) na bytové domy (§ 1 ods. 1, § 2 ods. 2), a iba primerane na iné stavby (§24), nie však na stavbu v prejednávanej veci.

Pokiaľ žalovaný poukazoval v odvolaní na rôzne súdne rozhodnutia (tak ako na ne poukazoval už v priebehu konania na súde prvej inštancie), s jeho argumentáciou sa jednak vypořiadal už súd prvej inštancie a jednak žalovaný nezohľadňuje, že každé súdne rozhodnutie aplikuje právo v kontexte osobitostí skutkového stavu danej veci a ani to, že v takomto kontexte musí zodpovedať nielen požiadavkám všeobecnej spravodlivosti, ale i princípu, podľa ktorého z nepráva nemôže vzniknúť právo. V súvislostiach tohto sporu, ak žalovaný svojvoľne a bez súhlasu žalobcu nebytový priestor obsadil v rozpore so skoršou dohodou strán o jeho spoločnom prenajímaní tretím osobám, a najmä so zásadami, ktorými sú povinní podieloví spoluvlastníci sa riadiť, nemôže sa následne úspešne dovolávať ochrany svojho protiprávneho konania a zamietnutia žaloby.

Vzájomná dohoda spoluvlastníkov o užívaní spoločnej veci, resp. o hospodárení s ňou má prednosť pri riešení vzájomných vzťahov medzi spoluvlastníkmi. Ak bola dohoda uzatvorená bez určenia času jej trvania, je uzatvorená na dobu neurčitú a spoluvlastníkov zaväzuje až do času kým jej obsah súhlasným prejavom vôle nezmenia. V danom prípade bolo preukázané, že strany sporu nadobudli do podielového spoluvlastníctva rovným dielom nehnuteľnosť kúpou vr. 2001, vykonanými stavebnými úpravami bola nehnuteľnosť rozdelená na samostatné nebytové priestory s vlastnými vstupmi, „aby budova slúžila k prenájmu“, pretože „bola určená na prenájom“, „rozparcelovali sme ju na jednotlivé nebytové priestory“, citoval žalobca z výpovede žalovaného na pojednávaní 18.6.2021. Dodal, že v súlade s tým, strany aj skutočne jednotlivé nebytové priestory až doposiaľ užívali a užívajú, t.z.

že ich spoločne ako prenajímatelia prenajímali tretím osobám za nájomné, ktoré si delili. Vyplýva to z predložených nájomných zmlúv. Uzavrel, že v konaní bolo preukázané, že si strany vopred upravili užívanie nehnuteľnosti tak, že jednotlivé samostatné nebytové priestory, ktoré s tým cieľom vytvorili, budú užívať spoločne a to tak, že ich budú spoločne prenajímať tretím osobám a deliť si úžitok z nich. Táto dohoda nebola nikdy neskoršou dohodou strán zmenená. Mal to v konaní za nesporné, keďže opak žalovaný ani netvrdil. Napriek tomu Elán discobar obsadil žalovaný bez súhlasu žalobcu a užíval ho v celom rozsahu počas celého žalovaného obdobia, čím žalobcu z jeho užívania vylúčil, konal protiprávne a preto správne bol rozhodnutím súdu zviazaný poskytnúť žalobcovi tomu zodpovedajúce plnenie.

5. Žalovaný/odvolateľ v odvolacej replike, namietal voči vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu a jeho tvrdeniam, že žalovaný mal dostatok času na prípravu na pojednávanie nariadené na deň 10.12.2021, argumentoval, že na pojednávaní 18. júna 2021 súd uložil s odkazom na koncentráciu konania obom stranám lehotu 10 dní na podanie vyjadrenia, resp. návrhov na vykonanie dokazovania a uložil im povinnosť doručiť si takéto podania navzájom. Žalovaný si túto povinnosť splnil a 28.6.2021 doručil svoje podanie tak súdu ako i právnemu zástupcovi žalobcu, žalobca však svoje podanie s rozsiahlymi prílohami doručil žalovanému postupne až 15.11. a 23.11.2021, preto označil za nemiestne poukazovanie žalovaného na sudcovskú koncentráciu práva. Mal za to, že súd takýto postup žalobcu aproboval a sudcovskú koncentráciu voči nemu neuplatnil, ale ju uplatnil výlučne jednostranne voči žalovanému.

Nesúhlasil ani s argumentáciou žalobcu ani pokiaľ sa žalobca vyjadril k postupu súdu prvej inštancie vo vzťahu k námietke zaujatosti konajúcej sudkyne.

Zotrval na svojom stanovisku aj pokiaľ išlo o ním navrhnuté dôkazy, ktoré neboli vykonané.

V prípade vyjadrenia sa žalobcu k rozsudku, na ktorý žalovaný poukázal, sp. zn. 19C/88/2019, označil ho za zavádzajúce. V odvolaní netvrdil, že by malo konanie vo veci sp. zn. 19C/88/2019 skutkový súvis s týmto sporom, ale poukázal na odlišnosť právneho posúdenia v uvedených sporoch, pokiaľ išlo o otázku nadužívania spoluvlastníckeho podielu na spoločnej veci; vo veci sp. zn. 19C/88/2019 Okresný súd Michalovce vec právne posúdil tak, že rozsah užívania spoločnej nehnuteľnosti závisí od rozsahu plochy zapratanej huteľnými vecami, v tomto konaní súd naopak rozsah fyzicky zapratanej plochy predmetnej časti spoločnej stavby zo strany žalovaného vôbec nezisťoval s tým záverom, že „k užívaniu priestorov po žalované obdobie zo strany žalovaného dochádzalo už samotným umiestnením prevádzky Discobaru bez ohľadu na to, kedy tam skutočne žalovaný organizoval diskotéky“.

Napokon sa žalovaný nestotožnil so žalobcom, resp. jeho konštatovaním k predloženému čestnému vyhláseniu F. K. a odôvodňoval, že z potvrdenej skutočnosti, že žalovaný užíval v roku 2018 predmetnú časť stavby maximálne 5 dní okolo veľkonočných sviatkov a okolo vianočných sviatkov, nemožno v žiadnom prípade uzatvárať, resp. vyvodzovať, že žalovaný predmetnú časť stavby užíval po celý rok 2018.

Pokiaľ sa týka žalobcom predložených reklám zo sociálnej siete Facebook, poukázal na body 75.-77. podaného odvolania. Aj kedy predmetné reklamy skutočne preukazovali časový rozsah užívania predmetnej časti spoločnej stavby žalovaným, samotné tieto dôkazy výslovne potvrdzujú užívanie žalovaným výlučne na účely ad hoc organizovaných akcií, a to iba zopárkrát do roka. Zdôraznil, že žalobcovi nikdy nebránil v užívaní predmetných priestorov a žalobca nikdy ich užívanie žalovaným nenamietal a ani sa ich užívania nedomáhal.

Pokiaľ žalobca vo vyjadrení na odvolanie odkázal na závery súdu v odseku 51. odôvodnenia rozsudku, žalovaný ich mal za celkom svojvoľné a nezakladajúce sa na žiadnych dôkazoch. Chýbalo mu vysvetlenie, na základe akých skutkových tvrdení a dôkazov súd dospel k skutkovému zisteniu o ním uvádzanom uspošobení dotknutých priestorov, ktoré malo mať za následok znemožnenie užívania priestorov na iné účely ako prevádzkovanie diskotéky.

Keď žalobca tvrdil, že on - žalovaný sám uznal, že v spoločnej veci prevádzkoval discobar počas celého žalovaného obdobia, tvrdil, že žalobca dezinterpretoval jeho tvrdenie. Práve naopak, je od začiatku sporné, že by užíval predmetnú časť spoločnej veci po celé žalované obdobie. To, že ju užíval iba sporadicky, je podstatné.

V súvislosti s otázkou spoločnej veci uviedol žalovaný, že žalobca, keď citoval vo svojom vyjadrení § 118 ods. 2 Občianskeho zákonníka, vyhol sa jeho výkladu, ktorý je ustálený a podľa ktorého byt ani nebytový priestor nie je vecou v zmysle § 219 Občianskeho zákonníka, hoci v súlade s § 118 Občianskeho zákonníka môže byť predmetom občianskoprávných vzťahov, avšak v prvom rade musí spĺňať definíciu nebytového priestoru podľa osobitného predpisu.

To, že nebytový priestor môže byť v podielovom spoluvlastníctve neupravuje Občiansky zákonník, ale zákon č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (§ 4 ods. 2). V § 3 ods. 2 tento zákon uvádza definíciu nebytového priestoru, podľa ktorej však žalobou dotknutá časť stavby nebytovým priestorom nie je. Je iba časťou stavby, ktorá stavba je ako celok v podielovom spoluvlastníctve strán sporu. Na tom nič nemôže zmeniť ani opatrenie tejto časti stavby samostatne uzamykateľným vchodom oddeľujúcim túto časť od ostatných častí stavby. Skutkové tvrdenia žalobcu o údajnej dohode strán o tom, že ako spoluvlastníci budú užívať spoločnú vec výlučne tak, že jej jednotlivé časti budú prenajímať tretím osobám, uviedol, že sú nepreukázané a on – žalovaný ich od počiatku popiera. Naopak tvrdí, že sa pre prenájom jednotlivých častí stavby vždy strany dohodli ad hoc vo vzťahu k prenajatiu konkrétnej časti stavby konkrétnemu nájomcovi za konkrétnych podmienok. Pokiaľ žalobca konštatoval, že taká dohoda bola preukázaná dôkazmi vykonanými okresným súdom, za takéto dôkazy nemožno považovať samotné nájomné zmluvy, na základe ktorých strany niektoré konkrétne časti spoločnej stavby (nebytové priestory) prenajali tretím osobám. Uviedol, že v žalovanom období bola predmetná časť stavby (žalobcom nesprávne označovaná ako nebytový priestor) voľná, resp. nebol o ňu žiaden záujem. Voľné boli aj niektoré ďalšie časti stavby, vrátane hneď susednej časti, a nič preto nebránilo tomu, aby boli tieto časti stavby, ktoré neboli prenajaté tretím osobám, v danom čase užívané samotnými spoluvlastníkmi stavby. Pokiaľ tak žalovaný vykonal v rámci výšky svojho spoluvlastníckeho podielu na spoločnej stavbe, nemohlo dôjsť z jeho strany k nadužívaniu jeho podielu na predmetnej spoločnej veci – stavbe. Zo samotnej skutočnosti, že určitá časť stavby bola v minulosti prenajatá tretej osobe, nevyplýva záver o akejsi dohode o užívaní spoločnej veci. Žalovaný sa nestotožnil ani s názorom žalobcu, že ním označené súdne rozhodnutia nie sú vôbec použiteľné v predmetnom spore. Žalovaný v tejto súvislosti zotrval na bodoch 95. až 111. podaného odvolania, kde konkrétne zdôvodnil aplikovateľnosť záverov ním označených súdnych rozhodnutí na predmetný spor.

6. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca tým, že žalovaný v zásade iba opakovane svoje odvolacie argumenty, na ktoré už žalobca reagoval.

Pokiaľ žalovaný opakovaně poukazyval vo vyjadrení na to, že údajne nemal dostatok času oboznámiť sa pred posledným pojednávaním s podaniami žalobcu a predloženým znaleckým posudkom a na pojednávanie sa pripraviť, trval žalovaný na tom, že vzhľadom na obsah jeho podaní a ich prílohy, čas od ich doručenia žalovanému úplne postačoval na potrebnú prípravu na pojednávanie. Namietol voči tomu, že by bol konal účelovo. Napriek námietkam žalovaného podotkol žalobca, že žalovaný ani v podanom odvolaní doposiaľ nič konkrétne na margo znaleckého posudku neuviedol a nič konkrétne neuviedol ani k obsahu uvedených v podaní žalobcu a ich príloh.

Pokiaľ žalovaný uvádzal, že mu súd údajne zakázal predkladať skutkové tvrdenia a návrhy na dokazovanie, mal žalobca z obsahu spisu za zrejmé, že aj tak súdu žalovaný tieto predložil v rozsahu podľa vlastného uváženia.

Návrh žalovaného na prerušenie konania označil žalobca za natoľko nejasný a odôvodnený takým spôsobom, že prerušiť konanie zjavne nebol dôvod. Napokon žalovaný sa rozhodnutia o ňom ani výslovne nedomáhal, až po rozhodnutí vo veci samej chce túto okolnosť využiť. Nerozhodnutie o tomto návrhu samostatným výrokom, proti ktorému aj tak nie je prípustné odvolanie, nijako nezasiahlo do procesných práv žalovaného a nenaplnia ani žiaden odvolací dôvod. Má za to, že žalovaný dosiaľ nevyhodnotil skutkové rozdiely tohto konania a druhého konania vedeného medzi stranami, ktoré na jednej strane odôvodňovali odlišné rozhodnutie oboch vecí a na strane druhej nedávali dôvod na prerušenie konania.

V súvislosti s posudkom D. E. a jeho ochorením v priebehu prípravy posudku trvá žalobca na tom, že žalovaný ho mohol objednať kedykoľvek, keď sa dozvedel o podaní žaloby, avšak tak neurobil, navyše obsahovo označil žalobca posudok za bezvýznamný pre rozhodnutie vo veci.

V súvislosti s popieraním žalovaného uzatvorenia dohody medzi stranami o užívaní celej stavby tak, že po jej rozdelení na nebytové priestory so samostatnými externými vstupmi budú všetky jednotlivé nebytové priestory užívané stranami spoločne ich spoločným prenajímaním tretím osobám uviedol, že takýto postoj je v rozpore s dlhodobým stavom užívania nehnuteľnosti, ktorý bol preukázaný nájomnými zmluvami na jednotlivé nebytové priestory a podaniami samotného žalovaného, ktorý dosiaľ opak ani netvrdil. Takýto stav užívania pretrval mnoho rokov, nebol náhodný ale stranami vedome vytvorený.

Za úplne nepodstatné pre vec mal žalobca to, či sa žalovaný zdržiaval v spoločnej veci každodenne, či mal vo svojom Diskobare Elán hostí a podujatia každý deň, alebo tak konal na základe vlastného rozhodnutia iba v niektoré dni. Ani nájomca neplatí za predmet nájmu nájomné iba za tie, keď sa v ňom skutočne nachádza. Samotná povaha prevádzky Diskobaru Elán v nebytovom priestore zjavne

vylučuje akési striedavé užívanie tohto nebytového priestoru po dňoch oboma stranami, ktoré naznačuje žalovaný.

Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolacej duplike žalobcu nesúhlasil, resp. za nepravdivé označil tvrdenie žalobcu, že žalovaný mal rovnako možnosť súdu predložiť dôkazy podľa vlastného uváženia. Súd voči žalobcovi, ktorý svoje podania a listinné dôkazy doručil takmer pol roka po uplynutí lehoty stanovenej súdom, neuplatnil a prihliadal na všetky takto oneskorene doručené podania žalobcu a takto oneskorene navrhnuté a predložené dôkazy, naopak voči žalovanému sudcovskú koncentráciu uplatnil a to výlučne jednostranne, čo je neakceptovateľným zásahom do jeho práv a porušením princípu rovnosti zbraní v civilnom sporovom konaní.

Trval na tom, že o ním podanom návrhu na prerušenie konania bol konajúci súd povinný rozhodnúť a svoje rozhodnutie odôvodniť, čo sa nestalo, čo zakladá dôvodnosť odvolania.

Nestotožnil sa ani s názorom žalobcu k posúdeniu opodstatnenosti námietky zaujatosti konajúcej sudkyne a trval na tom, že dôvodnosť námietky bol príslušný posúdiť nadriadený súd.

Žalovaný takisto trval na tom, že od počiatku tvrdil, že žiadna dohoda spoluvlastníkov neexistuje, a že jednotlivé časti stavby sa prenajímali vždy ad hoc, keď sa strany rozhodli a dohodli na prenájme tej ktorej časti stavby.

Žalovaný tvrdil, že žalobca tiež výlučne užíval niektoré priestory a okrem toho niektoré časti stavby žalobca dal bez súhlasu žalovaného aj do bezodplatného užívania tretím osobám, čo žalovaný v konaní tvrdil a žalobca to nikdy nerozporoval. Je to v rozpore s tvrdením žalobcu o údajnej existencii dohody spoluvlastníkov.

Trval tiež na tom, že v prípade určenia rozsahu nadužívania spoluvlastníckeho podielu jedným spoluvlastníkom, je časový rozsah užívania spoločnej veci relevantný, pretože je potrebné ustáliť v akom rozsahu (vrátane časového) bol druhý spoluvlastník z užívania spoločnej veci skutočne vylúčený.

Zotrval na podanom odvolaní ako aj na obsahu podanej odvolacej repliky a tomto vyjadrení.

8. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) na základe odvolania podaného včas žalovaným ako oprávnenou osobou (§ 362 a § 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 – 358 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi vymedzenými odvolateľom (§ 380 a § 365 CSP), preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť, rozsudok je vecne správny a ako taký ho preto potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) s výnimkou tej časti, v ktorej pripustil späťvzatie žaloby, rozsudok zrušil a konanie zastavil (§ 370 CSP).

9. Rozsudok bol verejne vyhlásený 22. augusta 2023 o 10.20 hod. v pojednávacej miestnosti Krajského súdu v Košiciach č. dverí 202, o ktorej skutočnosti bol vopred vyvesený oznam na úradnej tabuli a zároveň zverejnený na webovej stránke tunajšieho súdu 16.8.2023.

10. Žalovaný odôvodnil odvolanie tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP), vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva (§ 365 ods. 1 písm. b/), nevykonal navrhnuté dôkazy (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP), rozhodoval vylúčený sudca (§ 365 ods. 1 písm. c/ CSP) a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

11. Odvolací súd oboznámením sa s obsahom spisu, rozsudkom samotným, ale i konaním ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo dospel k záveru, že nedošlo k naplneniu ani jedného z uplatnených odvolacích dôvodov.

12. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu postačujúcom pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil. Vo veci ani nerozhodoval vylúčený sudca, ani neboli zistené žiadne porušenia procesných práv v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na

spravodlivý proces a nebola zistená ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

13. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Súd dostatočne a presvedčivo objasnil skutkový a právny základ rozhodnutia, vysvetlil prečo mal nárok žalobcu za dôvodne uplatnený a prečo uplatnenému žalobnému návrhu vyhovel. Súd správne, v zmysle § 137 ods. 1 a § 139 ods. 1,2 Obč. zák. posúdil nárok žalobcu ako nárok podielového spoluvlastníka vylúčeného z užívania vymedzenej časti spoločnej veci/priestorov discobaru v OC Elán uplatnený proti druhému podielovému spoluvlastníkovi užívajúcemu túto časť spoločnej veci nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu, vychádzajúc pritom z preukázanej dohody podielových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou .

14. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny v celom rozsahu a odvolací súd sa s jeho dôvodmi stotožňuje. Na správnosti skutkových zistení a právnych úvah súdu prvej inštancie, ako ani na správnosti dôvodov napadnutého rozsudku nie je spôsobilé nič zmeniť ani podané odvolanie.

15. Odvolací súd preto v odôvodnení svojho rozsudku v súlade s § 387 ods. 2 CSP sa obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku, ako už vyššie uviedol a reagujúc na odvolacie námietky žalovaného/odvolateľa a na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku dopíňa:

16. Podstatou odvolacej námietky odvolateľa, resp. odvolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie bol právny názor odvolateľa, podľa ktorého pre posúdenie otázky, či žalovaný ako podielový spoluvlastník užíva predmet podielového spoluvlastníctva nad rámec spoluvlastníckeho podielu, nie je správne zisťovať a posudzovať užívanie len vymedzenej časti budovy - obchodného centra Elán, konkrétne priestorov Elán Disco Baru, resp. Elán Disco Clubu o výmere 370 m² (ako sa domáhal žalobca), pretože ide len o časť spoločnej stavby, ktorá časť nie je spoločnou vecou, iba časťou spoločnej veci. Argumentoval že nejde o samostatný predmet vlastníckeho práva ani o nebytový priestor v právnom slova zmysle. Spoločnou vecou je celá stavba obchodného centra, a preto pri zisťovaní miery užívania spoločnej veci v medziach alebo nad rozsah spoluvlastníckeho podielu je potrebné zvažovať stavbu (budovu) ako spoločnú vec spoluvlastníkov, ktorej celková výmera podlahovej plochy je 3638 m², a teda užívaním časti stavby, vymedzenej ako Elán Disco Bar, vo vzťahu k užívaniu ktorej len výlučne žalovaným si uplatnil žalobca nárok na náhradu za nadužívanie nad rozsah spoluvlastníckeho podielu žalovaného, nedochádza k nadužívaniu spoločnej veci. Súčasne argumentoval, že žalobca mohol sám užívať iné priestory v spoločnej veci, napr. hneď vedľajšie priestory ako časť stavby.

17. Odvolací súd sa s takto prezentovaným právnym názorom odvolateľa nestotožňuje, ale naopak, považuje za správne právne posúdenie veci závery súdu prvej inštancie, k akým dospel v napadnutom rozsudku, kedy súd posúdil otázku nadužívania spoločnej veci žalovaným vo vzťahu k časti stavby, za ktorú časť mal Elán Disco Club o výmere 370 m², ktorú časť užíval výlučne len žalovaný, odôvodniac svoj záver samostatným charakterom tejto časti stavby (akoby nebytovým priestorom) a zistenou dohodou sporových strán ako podielových spoluvlastníkov o spôsobe užívania predmetu spoluvlastníctva spoločným prenajímaním jednotlivých častí nehnuteľnosti/ vymedzených priestorov majúcich samostatný charakter, nájomcom. Túto okolnosť žalovaný spočiatku vôbec nespochybňoval. Opodstatnené nie je ani tvrdenie odvolateľa, že súd skutkové zistenie o užívaní výlučne žalovaným časťou budovy-Elán Disco Bar posudzoval ako užívanie nebytového priestoru v jeho právnom slova zmysle. Z odôvodnenia je zrejmé, že aj keď súd používal v súvislosti s predmetným priestorom Elán Disco Baru termín „nebytový priestor“, nepovažoval ho za nebytový priestor v právnom slova zmysle, ale vychádzajúc z nájomných zmlúv uzatváraných spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, ktorými prenajíмали samostatné časti stavby/nehnuteľnosti ako nebytové priestory, mal súd tak konkrétnu predmetnú časť nehnuteľnosti ako i ďalšie také priestory v nehnuteľnosti za nebytový priestor, resp. nebytové priestory vo faktickom slova zmysle. V kontexte posudzovanej veci, spôsobu užívania konkrétne vymedzenej časti spoločnej nehnuteľnosti, to odvolací súd považuje za opodstatnené a správne, bez potreby trvať na tom, že konkrétna vymedzená časť spoločnej nehnuteľnosti by musela byť de iure nebytovým priestorom.

18. Odvolací súd v týchto súvislostiach poukazuje/odkazuje na Stanovisko k rozhodovaniu súdov vo veciach podielového spoluvlastníctva, resp. jeho výber publikovaný pod Cpj 8/1972, Rc 54/1973 (NS SR) vyberajú z dôvodov stanoviska:

„Právo užívať vec, ktorá patrí vlastníkovi (§ 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka) prislúcha pri podielovom spoluvlastníctve všetkým spoluvlastníkom spoločne a mierou oprávnení každého z nich je jeho spoluvlastnícky podiel (§ 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Okrem tejto rámcovej úpravy niet v Občianskom zákonníku osobitných ustanovení o tom, ako majú spoluvlastníci vec spoločne užívať. Za tohto stavu je v prvom rade vecou spoluvlastníkov, aby sa o tom, ako budú spoločnú vec užívať, sami dohodli. Predpokladá to aj § 139 Občianskeho zákonníka, ktorý umožňuje, aby sa spoluvlastníci v prípade nezhody o svojich právach a povinnostiach obrátili na súd. Ak si teda spoluvlastníci nebudú vedieť sami upraviť užívanie spoločnej veci, rozhodne o spôsobe spoločného užívania súd na základe citovaného ustanovenia. Pri úprave spoločného užívania prichádzajú do úvahy tieto základné možnosti: a/ rozdelenie užívania veci tak, že jednotliví spoluvlastníci budú užívať určité im vydelené časti spoločnej veci, b/ jeden zo spoluvlastníkov bude užívať celú vec a ostatní dostanú náhradu (spravidla peňažnú), c/ všetci spoluvlastníci budú vec užívať striedavo v určitých časových obdobiach. V konkrétnom prípade bude možné tieto jednotlivé spôsoby užívania rozlične kombinovať...“

19. Aj podľa rozhodnutia NS ČR sp. zn. 22Cdo 1524/2001, spoluvlastníci sa môžu pri hospodárení so spoločnou vecou dohodnúť v zmysle § 139 Občianskeho zákonníka na každej konkrétnej veci, môžu sa dohodnúť aj na rozsiahlej úprave užívania celej veci...Podľa existujúcej judikatúry pojem „hospodárenie so spoločnou vecou“ v zmysle § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka zahŕňa aj užívanie spoločnej veci jej spoluvlastníkmi. Z tohto ustanovenia vyplýva, že rozhodujúcim faktorom pri rozhodovaní o hospodárení so spoločnou vecou je iba veľkosť spoluvlastníckych podielov, bez ohľadu na to, či ide medzi spoluvlastníkmi o bežné alebo nie bežné záležitosti. Nemožno z neho vyvodiť, že by nezhody podielových spoluvlastníkov pri hospodárení so spoločnou vecou mohli byť riešené len v jednotlivostiach, t.j. pri každom konkrétnom prípade nezhody, a že by sa nemohli ohľadom užívania spoločnej veci trvalo vymedziť sféry či časti (u nehnuteľnosti určité priestory) takej veci, v ktorých by užívanie a nakladanie s ňou (v rámci zachovaného spoluvlastníctva) prislúchalo výlučne (alebo spoločne s ďalším spoluvlastníkom) tomu ktorému zo spoluvlastníkov.

20. Podľa rozhodnutia NS ČR sp. zn. 22Cdo 1493/2009, dohoda spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou je bezformálnym právnym úkonom, nemusí byť písomná ani vtedy, ak sa týka nehnuteľnej veci a môže byť uzatvorená aj ústne alebo konkludentnou formou.

21. Právo spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, je dané zákonom a vyplýva z práva spoluvlastníka podieľať sa na užívaní spoločnej veci v miere zodpovedajúcej jeho podielu. Ide o náhradu za obmedzenie spoluvlastníckeho práva.

22. V súvislosti s otázkou vymedzenia spoločnej veci podielových spoluvlastníkov ako predmetu ich podielového spoluvlastníctva nebolo sporné medzi stranami, že spoločnou vecou je stavba – budova obchodného centra Elán. Žalobca v konaní netvrdil a neargumentoval, že spoločnou vecou by boli jednotlivé relatívne samostatné časti stavby/budovy obchodného centra majúce de facto (nie de iure) charakter nebytových priestorov, ale pre úspech v spore argumentoval a poukazoval na dohodu žalobcu a žalovaného o spôsobe užívania spoločnej veci - stavby/budovy obchodného centra spôsobom spoločného prenajímania jednotlivých častí stavby, ktoré sporové strany cielene na základe spoločnej dohody stavebnými úpravami po nadobudnutí budovy/stavby vytvorili (kvázi/ akoby nebytových priestorov) tretím osobám. Odvolací súd má za opodstatnené závery súdu prvej inštancie, že uzavretie takej dohody medzi sporovými stranami ako podielovými spoluvlastníkmi bolo dostatočne preukázané a vyplýva z predložených nájomných zmlúv, ktoré žalobca a žalovaný spoločne ako prenajímatelia uzatvárali s tretími osobami. Preto obrana žalovaného, že žalobca mohol užívať iné voľné priestory/časti v spoločnej nehnuteľnosti, vzhľadom na preukázaný dohodnutý spôsob užívania spoločnej nehnuteľnosti, je irelevantná, resp. nepostačujúca na iný záver než ten, že žalovaný v rozpore s dohodou (resp. bez dohody) užíval predmetné priestory Disco Baru ako konkrétnu časť spoločnej stavby určenú na spoločné prenajímanie spoluvlastníkmi, nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu.

23. Aj pokiaľ odvolateľ v odvolaní mal za nesprávne právne posúdenie to, že súd prvej inštancie jeho obranu spočívajúcu v poukazaní na „veľmi obmedzené užívanie“ predmetných priestorov iba dva dni

v týždni (piatok a sobota od 18.00 do 04.00 hod.) označil za irelevantnú, nejde o nesprávne právne posúdenie. Žalobca v konaní uviedol, že nie je rozhodujúce, čo žalovaný v konaní užívaním predmetného priestoru získal (koľko hodín denne ho skutočne užíval), ale to, čo žalobca stratil možnosťou tento priestor užívať v dôsledku jeho vylúčenia z užívania. Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal, resp. dôvodil aj znemožnením užívania priestorov na iné účely ako prevádzkovanie diskotéky vzhľadom na usporiadanie dotknutých priestorov. Aj ak odvolateľ tieto závery súdu označuje za svojvoľné a nezakladajúce sa na žiadnych dôkazoch, samotný odvolateľ netvrdí, neoznačuje dôkazy a nepreukazuje opak, akým spôsobom by predmetné, ním výlučne užívané priestory diskotéky/Disco Baru mohol súčasne užívať žalobca, čím by malo, resp. mohlo byť vylúčené výlučné užívanie priestorov žalovaným, resp. žalobcom tvrdené nadužívanie spoločných priestorov.

24. Za nesprávne skutkové zistenia, resp. nedostatočne odôvodnené, prípadne nepreukázané označil odvolateľ/žalovaný závery súdu, že Disco Bar prevádzkoval aj v roku 2018, a to len na základe fotografií, resp. inzercií a reklám o konaní v predmetných priestoroch diskopárty, ktoré dôkazy predložil žalobca. Odvolateľ však vzápätí sám uviedol, že v roku 2018 dotknuté priestory užíval, hoci tvrdiac, že „iba maximálne 5 dní, a to v období veľkonočných a vianočných sviatkov“, a teda nie celé žalované obdobie. Odvolací súd súhlasí so žalobcom v tom, že zo žalovaným predloženého čestného vyhlásenia jeho zamestnankyne F. K. vyplynulo užívanie priestorov diskotéky počas vianočných sviatkov v roku 2018, a teda bolo na žalovanom, ak tvrdí opak, že išlo len o obmedzené užívanie, a teda priestory mohol využívať i žalobca, takéto tvrdenie preukázať, najmä, akým spôsobom súbežne v tom istom období mohol užívať tie isté priestory žalobca. Podľa názoru odvolacieho súdu, vzhľadom na vážne narušené vzájomné vzťahy spoluvlastníkov, nešlo o reálnu možnosť. Neopodstatnené sú i námietky žalovaného, resp. jeho nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie vyslovený v odseku 51. odôvodnenia rozsudku o usporiadaní dotknutých priestorov na prevádzkovanie diskotéky, na základe čoho vylúčil súd možnosť užívania týchto priestorov v priebehu ich využívania žalovaným (mimo vymedzených časov v piatky a soboty) na iný účel. Žalovaný však opäť nepreukázal toto svoje tvrdenie, resp. argument, že priestory diskotéky boli spôsobilé na ich iné užívanie druhým spoluvlastníkom v priebehu týždňa.

25. Odvolací súd dodáva, že za podstatnú však považuje dohodu spoluvlastníkov o spoločnom užívaní (aj) predmetných dotknutých priestorov formou ich spoločného prenajímania, ktorú bez toho, aby sa strany sporu/podieloví spoluvlastníci dohodli na jej ukončení, žalovaný porušil a začal užívať predmetný dotknutý priestor výlučne sám a osobne.

26. Pokiaľ odvolateľ/žalovaný namietal, že súd nevykonával ním navrhnuté dôkazy, čím malo dôjsť k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, uvádza odvolací súd, že je vecou súdu, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie, ktoré rozhodnutie súdu však nie je a nemôže byť svojvoľné, ale len odôvodnené. V posudzovanej veci súd prvej inštancie nevykonanie žalovaným navrhnutých dôkazov zdôvodnil, a to v odseku 42. odôvodnenia rozsudku. K návrhom žalovaného na dodatočné vypočutie žalobcu i žalovaného, svedka D. C. A., ktorý mal ozrejmiť, ako sa užívali predmetné nebytové priestory a vykonanie obhliadky za tým istým účelom - ako boli nebytové priestory - diskobar užívané, vysvetlil súd, že nepripustil vykonanie týchto dôkazov, nakoľko mal za dostatočne vypočutého tak žalobcu, aj žalovaného, výsluch svedka a obhliadku predmetných priestorov za účelom zistenia, ako boli užívané predmetné priestory nepripustil s odôvodnením, že predmetom konania nebolo to, ako boli užívané predmetné priestory a súčasne zdôvodniac, že vykonaným dokazovaním mal dostatočne preukázané rozhodné skutkové okolnosti pre rozhodnutie vo veci. Taktiež poukázal na sudcovskú koncentráciu konania, a to aj v súvislosti s návrhmi žalovaného na odročenie pojednávania za účelom predloženia znaleckého posudku.

27. Odvolateľ namietol aj nevykonanie výsluchu znalca D. O., ktorý vyhotovil znalecký posudok predložený v konaní žalobcom. Odvolateľ dôvodil, že znalec nemal pri vypracovaní znaleckého posudku dostačujúce informácie o technickom stave predmetných priestorov, ich vybavení a zariadení a tvrdil, že vyhotovil znalecký posudok bez toho, aby predmetné priestory videl, ktorý nedostatok mal za potrebné odstrániť výsluchom znalca. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že napriek uplatneniu takejto odvolacej námietky, odvolateľ nevytkol žiadne konkrétne chyby či nedostatky predloženého znaleckého posudku, a preto sa nejaví ani nevykonanie tohto dôkazu za také, ktorým by došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, pretože nie je zjavné aké nesprávnosti znaleckého posudku ním mali byť vlastne odstránené.

28. Aj v súvislosti s neposkytnutím žalovanému dodatočnej lehoty na predloženie súkromného znaleckého posudku, čo súd prvej inštancie odôvodnil sudcovskou koncentráciou konania, odvolací súd má za to, že postupoval správne. Dodáva, že predložený znalecký posudok 9/2022 znalca D. E. vyhotovený vo veci stanovenia všeobecnej hodnoty nájmu nebytového priestoru o výmere 275 m² v prevádzkovej budove v A., súp. č. XXX na parcele KN č. 1020/1, kat. úz. A. je pre posúdenie veci bez právneho významu.

29. Napokon k námietkam ohľadom procesných pochybení súdu, uvádza odvolací súd, že o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, ktorým dochádza k znemožneniu realizácie práv strany sporu, dosiahne takú intenzitu, ktorá umožní dôvodný záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, možno sem zaradiť o.i. napr. právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia... Konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Preskúmaním obsahu spisu, rozhodnutia a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že procesným postupom súdu v danej veci nedošlo k dotknutiu, resp. porušeniu procesných práv žalovaného ako strany sporu v takej miere, že by tým bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces.

30. Pokiaľ žalovaný v tejto súvislosti namietal, že nemal dostatok času na prípravu na pojednávanie vzhľadom na doručenie mu podaní žalobcu včítane súkromného znaleckého posudku v čase krátko pred pojednávaním, argumentujúc súčasne tzv. covidovou situáciou a núdzovým stavom na Slovensku, ako aj práceneschopnosťou žalovaného, odvolací súd zastáva názor, že zákonná lehota na prípravu na pojednávanie v zmysle § 178 ods. 2 CSP v každom prípade zachovaná bola. Okrem toho, podľa § 157 ods. 1 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania. Je teda zákonnou povinnosťou súdu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa žalobca obrátil na súd so žiadosťou o rozhodnutie. Táto povinnosť vyplýva pre súd aj z článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

V súvislosti s pochybením súdu, keď tento nerozhodol o návrhu žalovaného na prerušenie konania do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 19C/88/2019, ktorý návrh žalovaný na pojednávaní 10.12.2021 zdôvodňoval „záujmom jednotnej aplikácie právnych predpisov Okresným súdom Michalovce“, ako to vyplýva zo zápisnice z pojednávania z 10.12.2021, resp. „z dôvodu, aby bolo zrejmé, či sa právne závery, resp. spôsoby hodnotenia skutkového stavu môže uplatniť aj v tomto spore“, čo uviedol v podaní z 10.12.2021, nejde o vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keďže proti rozhodnutiu/uzneseniu súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania ani nie je prípustné odvolanie (§ 357 písm. n/ CSP a contrario) a samotné rozhodnutie (neprávoplatné) Okresného súdu Michalovce sp. zn. 19C/88/2019 žalovaný napokon do konania predložil, pričom súd prvej inštancie jeho závery nemal za podstatné pre rozhodovanie v danej veci, s čím sa odvolací súd stotožňuje.

31. Neopodstatnené sú i námietky žalovaného/odvolateľa namietajúceho v odvolaní, že súd prvej inštancie sa náležite a kvalifikovaným spôsobom nevyporiadal s judikatúrou ním označenou v odsekoch 86. až 93. odvolania tvrdiac, že súdom prezentované právne posúdenie je zjavne nesprávne a s judikatúrou žalovaným uvedenou v odsekoch 94. a 95. odvolania sa nevyporiadal vôbec. Súd sa so žalovaným označenými rozhodnutiami súdov vporiadal postačujúcim spôsobom a správne v odseku 52. rozhodnutia; pokiaľ sa týka označených rozhodnutí krajských súdov, ani v jednom z nich sa nerieši skutková situácia obdobná tunajšiemu zistenému skutkovému stavu, predmetom podielového spoluvlastníctva sporových strán v daných veciach boli byty, prípadne pozemky. Okrem toho rozhodnutia krajských súdov ani nemožno mať za ustálenú rozhodovaciu prax. Ustálenou rozhodovacou praxou nie sú ani žalovaným označené rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/218/2018 z 25.4.2018, resp. 6Cdo/184/2010 z 27.10.2010, ani jedno z nich nebolo publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR ale ani nie sú použiteľné pre posúdenie tunajšej veci. Spoločnou vecou/predmetom podielového spoluvlastníctva v konaní zn. sp. zn. 3Cdo/218/2018 boli nehnuteľnosti - rodinný dom a súvisiace pozemky, teda nehnuteľnosti určené na bývanie, v ktorých po rozvoze zostal bývať podielový spoluvlastník - bývalý manžel. V právnej veci sp. zn. 6Cdo/184/2010 predmetom podielového spoluvlastníctva žalobcov a žalovaného bola nehnuteľnosť – pozemok.

32. V súvislosti s námietkou nepreskúmateľnosti rozsudku vo vzťahu k výške priznaného nároku, keď súd výšku priznaného nároku zdôvodnil poukazom na závery znaleckého posudku D. O., o všeobecnej hodnote nájmu dotknutých priestorov spolu vo výške 72.159 eur, z čoho 1/2 predstavuje 36.079,70 eura, čo je suma nekorešpondujúca s výškou priznaného nároku výrokom I. rozsudku, keď súd priznaním sumy 36.515 eur priznal žalobcovi nárok tak, ako si ho žalobca uplatnil (v plnej výške), čo nekorešponduje so závermi znaleckého posudku, žalobca po rozhodnutí súdu prvej inštancie rozsudkom z 10.12.2021 podaním - vyjadrením z 2.3.2022, vzal žalobu čiastočne v časti o zaplatenie 435,31 eura s prísl. späť a navrhol konanie v tejto časti zastaviť. S čiastočným späťvzatím žalovaný súhlasil. Odvolací súd preto pripustil späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 435,31 eura spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne z dlžnej sumy od 1.5.2019 do zaplatenia a v tejto časti konanie zastavil, súčasne rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., pokiaľ sa týka zaplatenia 435,31 eura spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne z dlžnej sumy od 1.5.2019 do zaplatenia, zrušil.

Vyššieuvedeným postupom (čiastočným späťvzatím žaloby vo výške vzniknutého rozdielu medzi sumou prisúdenou vo výške podľa žalobného návrhu žalobcu a sumou vyplývajúcou zo znaleckého posudku) podstata tejto námietky (nepreskúmateľnosť) odpadla, resp. stala sa námietka nedôvodnou a neopodstatnenou.

33. V súvislosti s uplatneným odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. c/ CSP (rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd), dôvodil odvolateľ, že vzniesol na pojednávaní 10.12.2021 námietku zaujatosti sudkyne, avšak napriek tomu súd prvej inštancie vec nepredložil nadriadenému súdu na rozhodnutie (pretože pokiaľ žalovaný namietol zaujatosť sudkyne z dôvodu jej pomeru k právnenému zástupcovi žalobcu, posúdil ju súd prvej inštancie ako oneskorene podanú, resp. pokiaľ žalovaný namietol zaujatosť sudkyne pre jej pomer k žalovanému, posúdil súd prvej inštancie, že sa námietka zaujatosti týka len okolností spočívajúcich v procesnom postupe súdu). Mal tak za to, že vec rozhodol vylúčený sudca/sudkyňa a bol naplnený označený odvolací dôvod.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom námietky zaujatosti vznesenou žalovaným na pojednávaní s tým, že sa o dôvodoch vylúčenia sudkyne dozvedel 8.12.2021, ako aj oboznámiac sa s dôvodmi, na základe ktorých súd prvej inštancie mal za to, že námietka zaujatosti nebola žalovaným uplatnená včas, posúdil zistené okolnosti a ako nadriadený súd dospel k záveru, že námietku žalovaného nie je možné považovať za oneskorene podanú v zmysle § 53 ods. 1 CSP a je ju potrebné považovať za takú, ktorá má náležitosti v zmysle § 52 ods. 2 CSP, a preto vzhľadom na včasnosť podania námietky bolo potrebné, aby súd prvej inštancie v zmysle § 54 ods. 1 CSP vec predložil nadriadenému súdu spolu s vyjadrením namietaného sudcu. Keďže žiadne takéto stanovisko namietanej sudkyne nebolo dané, tunajší súd uznesením sp. zn. 2Co/100/2022 z 27.6.2023 vrátil vec súdu prvej inštancie za účelom, aby sa namietnutá sudkyňa A. P. B. k námietke zaujatosti uplatnenej žalovaným tvrdiacim existenciu pomeru sudkyne k právnenému zástupcovi žalobcu, vyjadрила.

34. Namietaná sudkyňa A. P. B. vo vyjadrení z 2.8.2023 k dôvodu uvedenému v námietke zaujatosti vznesenej žalovaným, teda k pomeru k právnenému zástupcovi žalobcu JUDr. Petrovi Kerecmanovi udala, že nemá a nikdy nemala žiaden, či už priateľský alebo nepriateľský vzťah k právnenému zástupcovi žalobcu, osobne ho nepozná, počas štúdia na Právnickej fakulte UPJŠ sa s ním nestretávala ani neprichádzala do kontaktu, stretávala sa iba so spolužiakmi so svojej skupiny, s inými spolužiakmi z ročníka sa nestretávala a nebola s nimi v kamarátskom vzťahu, platí to aj pre obdobie po skončení právnickej fakulty až doposiaľ. Kamarátsky vzťah počas štúdia mala, ako už vyššie spomenula, iba so spolužiakmi zo skupiny a po skončení štúdia sa s tými, ktorí sa tiež stali justičnými čakatelmi a neskôr sudcami, s týmito je v kontakte doposiaľ. Informácie právneho zástupcu žalovaného o tom, že má nadštandardný vzťah k JUDr. Petrovi Kerecmanovi, resp. akýkoľvek vzťah, označila za nepravdivé. To, že sú obaja absolventmi PF UPJŠ v Košiciach, ročníka 1995, nezakladá jej pomer k tomuto právnenému zástupcovi žalobcu. Keďže k právnenému zástupcovi je bez pomeru, necíti sa zaujatá. Zotrvávala aj na vyjadrení k námietke zaujatosti v odseku 41. odôvodnenia rozsudku.

35. Samostatné rozhodnutie o zaujatosti sudcu vydáva odvolací súd len vtedy, ak strana sporu vznesie námietku zaujatosti sudcu rozhodujúceho vo veci na súde prvej inštancie v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ak však je takáto námietka jedným z dôvodov odvolania, rozhoduje o nej odvolací súd v rámci rozhodnutia o odvolaní (uznesenie NS SR sp. zn. 29Cdo/901/2000 zo 6.9.2000).

Z vyššieuvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie otázku včasnosti uplatnenej námietky zaujatosti sudkyne pre jej tvrdený pomer k právnenému zástupcovi žalobcu, neposúdil správne a preto ani vec nepredložil na rozhodnutie nadriadenému súdu. V odvolacom konaní preto odvolací súd posudzoval, či

tým mohlo dôjsť k tomu, že by spor bola rozhodovala vylúčená sudkyňa a teda naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, príp. § 365 ods. 1 písm. c/CSP.

Subjektívne hľadisko sporovej strany, prípade sudcu samotného je podnetom na rozhodovanie o eventuálnej zaujatosti, avšak rozhodovanie o tejto otázke musí byť výlučne na základe hľadiska objektívneho. To znamená, že nie je prípustné vychádzať len z pochybnosti o pomere sudcu k právnomu zástupcovi žalobcu, ale i z hmotnoprávneho rozboru skutočností, ktoré k tejto pochybnosti viedli. K vylúčeniu sudcu z prejednávania a rozhodovania veci môže dôjsť len vtedy, ak je evidentné a nie je sporné, že vzťah sudcu k danej veci, sporovým stranám alebo ich zástupcom dosahuje takú povahu a intenzitu, že aj napriek zákonom stanovenej povinnosti nebude schopný nezávisle a nestranne rozhodnúť. V danej veci odvolací súd žiaden takýto vzťah sudkyne k právnomu zástupcovi žalobcu nezistil (žalovaný svoje pochybnosti nepreukázal, sudkyňa akýkoľvek taký vzťah vo svojom vyjadrení poprela, rovnako aj právny zástupca žalobcu) a sudkyňa teda z prejednávania a rozhodovania veci v konaní na súde prvej inštancie nebola vylúčená, a teda v posudzovanej veci nerozhodoval nezákonný sudca, a teda nedošlo ani k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. c/ CSP. Odvolací súd sa preto len v odôvodnení svojho rozhodnutia sa zaoberal vnesenou námietkou zaujatosti, túto neposúdil za preukázanú, resp. zaujatosť nezistil, a preto ani osobitným výrokom o vylúčení sudkyne vo vydanom rozsudku nerozhodoval.

36. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené, ako aj poukázuc na dôvody uvedené v rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v časti, v ktorej vzal žalobca žalobný návrh späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, avšak skôr ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodol o pripustení späťvzatia, zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti a konanie zastavil.

37. Podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, 2 CSP súd priznal žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu proti žalovanému, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Vzhľadom na výšku čiastočného späťvzatia žalobného návrhu po rozhodnutí súdu prvej inštancie, posudzoval súd úspech v konaní bez prihliadnutia na túto sumu, taká ktorá je vo vzťahu, resp. v súvislosti s prisúdenou sumou celkom bezvýznamná a nepatrná.

38. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).